

1ο ΠΡΟΤΥΠΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ
ΛΥΚΕΙΟ
«ΜΑΝΟΛΗΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ»

Μαθητικά Ποιήσεις

σχ. έτος 2012-2013

1^ο ΠΡΟΤΥΠΟ ΠΕΙΡΑΜΑΤΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ
«ΜΑΝΟΛΗΣ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΣ»
PROJECT ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ
Α' Λυκείου

Αθανασία Φιλιππίδου
Άννα Παπαλεξίου
Αντωνία Σπηλιωτίδου
Γιάννης Πεγιάδης
Δέσποινα Μπερδέλλη
Ελένη Κωνσταντινίδου
Εύα Βοσκού
Θεοφανώ Ρογιάτη
Κατερίνα Καραμουσαλίδου
Κάτια Κατσάνη
Μαρία Αραμπατζή
Μαρία Νέλλα
Μιχάελα Μαυρομάτη
Μπάμπης Νικολαΐδης
Ολυμπία Καραλή
Σόφη Δημήτρη
Σοφία Γεροχρήστου
Σταματία Μελισσουργού
Στέργιος Παπαγεωργίου

υπεύθυνη καθηγήτρια
Αλίκη Συμεωνάκη

Οι μαθητές αυτοσυστήνονται:

Σίγουρα
Τότε
Αγκάλιασες
Μάτια μου
Αμέσως
Την καρδιά μου αλλά
Ίσως να
Άργησες λίγο

Αν νέος
Νιώσεις ποτέ
Τόλμη και δυστυχία
Ωραία να το δεις
Να μην τρομάξεις
Ίδια θα είναι η
Αγάπη μου για πάντα

Μα να θυμάσαι
Αξίζουν οι στιγμές που
Ρέουν
Ίσια δίχως
Αλλαγές

Είσαι αυτό το κάτι που θα
Υπάρχει πάντα στο
Άπειρο

Μην απελπίζεσαι
Παρά προχώρα
Άλλοι την κάνανε έτσι την χώρα
Μα μη φύγεις
Πρέπει να υπομείνεις
Ήρεμος να είσαι
Σκέψου και τον εαυτό σου πείσε

Αν
Θα ήταν
Άνοιξη
Να σου πρόσφερα
Άνθη τόσο όμορφα
Σαν εσένα
Ιδίως όταν μου λες πως με
Αγαπάς

Μερικές φορές μπορείς να βρεις
Ικανοποίηση στη
Χαρά της ζωής. Κάποιοι άνθρωποι θα μας φανούν
Απόμακροι. Όμως
Είναι εύκολο με την αγάπη, την φροντίδα και την
Λογική να τους δείξουμε μια
Άλλη πλευρά της καθημερινότητας

Μην
Αργείς
Ρώτα και
Ίσως
Αγαπήσεις

Είναι
Λευκή
Ελπίδα
Να κοιτάς τον
Ήλιο

Σήμερα
Ο ουρανός σκοτείνιασε
Φιλιά μυστικά-
Ίσως να με
Αγαπάς ακόμη

Θυμάμαι ακόμη το συναίσθημα
Εκείνης της στιγμής
Όταν γλυκά ψιθύρισες πως φεύγεις. Σαν
Φλόγα η
Αγάπη σου έσβησε λίγο λίγο
Νεκρώνοντας τις αναμνήσεις. Ήρθε η
Ωρα ο καθένας να χαράξει τον δρόμο του.

Έτσι μου είπες...

Όταν
Λείπεις δεν
Υπάρχω
Μόνο
Περιμένω
Ίσως με
Αγαπήσεις

Κουράστηκα πια
Αληθινή αγάπη υπάρχει;
Τα βράδια περνάνε
Ίσως να είναι ψέμα
Άραγε θα μάθω ποτέ;

Αγάπη σαν
Νάρισος εσύ
Να, κοίτα με!
Αγκαλιάζω μόνο με ένα σου βλέμμα

Σαν
Τον
Έρωτα
Ριψοκινδυνεύεις
Για την
Ίδια την αγάπη
Όμως, πίστεψέ με, πάντα
Σ' αγαπώ

Ίσως
Ωραία να 'ταν
Άμα
Νομίζαμε πως
Να αγαπάς
Ήταν
Σωστό

και μιλούν για τις αλλαγές της εφηβείας:

Η **Μαρία** αλλάζει
Δεν έμαθε να αγαπάει τον εαυτό της
ούτε για μια στιγμή
Συνέχεια ψάχνει βαθιά στην ψυχή της
να ανακαλύψει άλλες πτυχές της ζωής.
Μάταιη προσπάθεια.

Η **Άννα** αλλάζει
ο μισός της κόσμος δεν είναι ο ίδιος
το πριν πέρασε
τώρα πια βλέπει, ακούει, ξέρει να κρίνει
και έχει ανάγκη να υπάρχουν δίπλα της
αυτοί που διάλεξε για δικούς της ανθρώπους
με ελαττώματα και με προβλήματα
που πάντα θα υπάρχουν.

Η **Αντωνία** αλλάζει
βλέπει τον κόσμο της να καταρρέει.
Αλλάζει ο κόσμος γύρω της
και δεν καταλαβαίνει πως αλλάζει η ίδια
νιώθει διαφορετικά
ίσως αγάπη, ίσως φόβο.
Το μόνο σίγουρο είναι πως
χρειάζεται τους δικούς της
τους δικούς της ανθρώπους.

Η **Ολυμπία** αλλάζει
μεγάλωσε πια
λίγο
με τον καιρό ωριμάζει
η μουσική μιλάει μέσα της
κι άλλο
τώρα όμως την έχει πιο πολύ
ανάγκη

Ο **Γιάννης** αλλάζει
τα βλέπει όλα με άλλο μάτι
σκέφτεται πριν πει κάτι
σκέφτεται καλά
χωρίς να τον επηρεάζουν
αρνητικά και θετικά.

Η **Μιχαέλα** αλλάζει
δεν έχει ανάγκη την αλήθεια
που μοιάζει ψεύτικη.
Αυτό που θέλει πραγματικά
αυτό που επιθυμεί πραγματικά
η ειλικρίνεια.

Η **Ελένη** αλλάζει
δεν είναι η ίδια πια
σχολείο και μαθήματα
μαζεύτηκαν πολλά
φιλίες και διασκέδαση
καταστάσεις νοερές-
αυτό σημαίνει εφηβεία.

Ο **Μπάμπης** αλλάζει
τι να την κάνει την περισσή οργή;
Με λάθος ανθρώπους δεν θυμώνει
τους εχθρούς του ξεχωρίζει
και οργίζεται μόνο με αυτούς.
Και με την περισσή χαρά;
Η ΧΑΡΑ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΗ

Η **Εύα** αλλάζει
γνωρίζει τον κόσμο καλύτερα
από κάθε εμπειρία
μαθαίνει
μαθαίνει
μαθαίνει
καθημερινά

Η **Σταματία** δεν αλλάζει.

Η **Μαρία** αλλάζει
Αλλάζει σκέψεις και συμπεριφορά
Μια νέα αρχή ξεκινά
σε έναν κόσμο διαφορετικό
Ωριμάζει και αφήνει πίσω της τα παλιά
Το έχει βάλει στόχο θα είναι καλά
και δεν στενοχωριέται για τίποτε.

Η **Σοφία** αλλάζει
δεν είναι η ίδια πια
τα χρόνια περνάνε
μα η μικρή Σοφία ακόμη περιμένει
ψυχή μόνη και άδεια.

Δουλεύοντας πάνω στα Μαλαισιακά τραγούδια:

Όταν ζυγώνεις η μέρα όλη αλλάζει
γεμίζει με χρώμα η σιέψη
καθώς η ενθύμησή σου παραμένει ζωντανή
τα πουλιά τραγουδούν τον έρωτά μας
κι ελαφρό αεράκι
υφαίνει στο νου μου
της νύχτας το άγγιγμα.

Μαρία Νέλλα

Όταν ζυγώνεις η μέρα όλη ζωντανεύει
όλα γύρω αλλάζουν
τα λουλούδια παίρνουν το χρώμα σου
ο αέρας ζαλίζει πιο ευχάριστα
τα μάτια σηκώνονται απ' τη γη
κι εγώ μετρώ το άγγιγμά σου.

Άννα Παπαλεξίου

Όταν ζυγώνεις η μέρα όλη ανθίζει
Ένας ήλιος μπαίνει από το παράθυρο
Τα πουλιά πετάνε πιο ψηλά
Νιώθω την αύρα του καλοκαιριού
Κι ας είναι χειμώνας
Όλη η φύση ηρεμεί
Στο γλυκό σου άγγιγμα

Αντωνία Σπηλιωτίδου

Όταν ζυγώνεις η μέρα όλη ζωντανεύει
ο ήλιος ανατέλλει στα μάτια σου
και κάπως έτσι με κοιτάς
στον αέρα μυρίζω την ανάσα σου
το φιλί σου έρχεται μετά
στον ουρανό βλέπω την ψυχή μας
φεύγεις εσύ, η νύχτα έρχεται.

Ολυμπία Καραλή

Όταν ζυγώνεις η μέρα όλη χάνεται
μέσα στα φωτεινά σου μάτια
τα λουλούδια ανθίζουν μοναχά
με ένα βλέμμα σου
η θάλασσα ηρεμεί στην όψη σου
κι ο αέρας μοιράζει το άρωμά σου, ήλιε μου.

Γιάννης Περγιάδης

Όταν ζυγώνεις η μέρα όλη παίρνει χρώμα
ο ήλιος τρεμοσβήνει
κάθε λουλούδι μοιάζει πιο κόκκινο
ο ουρανός στέκει πιο γαλανός
και τα σύννεφα σχέδια σχηματίζουν
η μορφή σου καθρεφτίζεται στο νου μου
σαν ένας παράδεισος που είναι να 'ρθει ακόμη.

Μιχάελα Μαυρομάτη

Όταν ζυγώνεις η μέρα όλη αναστενάζει
τα λουλούδια ανθίζουν πιο γρήγορα
κι ο ήλιος λάμπει πιο έντονα
το άρωμά σου αιχμαλωτίζει τις αισθήσεις
και το νου μου κυριεύει.

Άγγελος μου εσύ
Θεός μου το όνομά σου.

Ελένη Κωνσταντινίδου

Όταν ζυγώνεις η μέρα όλη ομορφαίνει
βροχή και σύννεφα σκορπίζουν
η θάλασσα ηρεμεί
οι άνεμοι γίνονται γλυκά αεράκια
και τ' αγρίμια ημερεύουν.
Όλα μοναχά μ' ένα σου βλέμμα.

Μπάμπης Νικολαΐδης

Όταν ζυγώνεις η μέρα όλη ομορφαίνει
ο ήλιος ξεπροβάλλει
το χρώμα των λουλουδιών γίνεται πιο κόκκινο
ο ουρανός γίνεται πιο καθαρός
η μυρωδιά σου παντού με παρασύρει
και μου αρέσεις λίγο ακόμη.

Εύα Βοσκού

Όταν ζυγώνεις η μέρα όλη μου γελάει
η πραγματικότητα μοιάζει με όνειρο
το άρωμά σου μυρίζει πιο δυνατά
το βλέμμα σου γίνεται ακόμη πιο έντονο
κι αυτή η καρδιά σου
μπερδεύει τα αισθήματά μου
όπως έκανε πάντα.

Σταματία Μελισσουργού

Όταν ζυγώνεις η μέρα όλη μικραίνει
ο χρόνος σταματάει
η καρδιά χτυπάει πιο δυνατά
τα πόδια κόβονται στα δυο
μια ματιά αρκεί
για την αρχή του ονείρου
-αν θυμάσαι.

Μαρία Αραμπατζή

Όταν ζυγώνεις η μέρα όλη μου χαμογελά
τα πάντα αποκτούν νέο νόημα
τα χρώματα γιορτάζουν
η θάλασσα αναστενάζει
τα μάτια σου καθρέπτει της ψυχής μου
αντικατοπτρίζουν όλα όσα έψαχνα να βρω
στη ζωή.

Σοφία Γεροχρήστου

Όταν ζυγώνεις η μέρα όλη ανασαίνει
ο ήλιος πυρώνει και γράφει τ' όνομά σου
ο ουρανός πιο γαλανός αστράφτει
κι ο άνεμος τ' άρωμά σου κλέβει
γλυκά ανασταίνοντας τα όνειρά μου.

Μα όταν είναι η ώρα πια να φύγεις
η ψυχή μου όμορφα ματώνει
ακούγοντας σε να σιγοτραγουδάς
τη δικά μας μελωδία.

Ρογκότη Θεοφανώ

**Τα παρακάτω ποιήματα συμμετείχαν
στον 4ο διαγωνισμό μαθητικής ποίησης
του Συλλόγου Εκδοτών Βορείου Ελλάδος:**

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Δύσκολος καιρός για να μείνω μόνη.
Τον χαμό των ανθρώπων μου πενθώ
και θα πενθώ για πάντα.
Δύσκολος καιρός για να μείνω μόνη.

Σε μια στιγμή ο ουρανός σου παίρνει τους αγγέλους,
τους πιο αθώους, τους πιο καλούς,
τους πιο γλυκούς σου φύλακες και μένεις μόνη.

Ένα τραγούδι, μια μελωδία, αυτά έχω μόνο
ένα τραγούδι για τον ήλιο και τα πουλιά.
Ένα όμορφο τραγούδι, το καλύτερο τραγούδι.

Τώρα περιμένω τον θάνατο να φύγω απ' αυτόν τον κόσμο
να έρθω εκεί πάνω να μου παίζεις μουσική
με την κιθάρα σου όπως έκανες παλιά.

Δύσκολος καιρός για να μένω μόνη.
Κάτια Κατσάνη

ΜΑΚΡΙΝΑ ΤΑΞΙΔΙΑ

Μόνος χρόνια πενθώ
τους ανθρώπους που βρήκαν
άδικα τον θάνατο,
πενθώ τους ανθρώπους που αφήσαν πίσω
πενθώ αυτούς που δε χάρηξαν
αρκετά τον ήλιο.

Έχουν ανεβεί τόσα σώματα
στον Παράδεισο γεμίζοντας
τον ουρανό με χαραιές.
Μακάρι με μια βάρια να μπορούσα
ν' ανέβω στον παράδεισο,
να μπω κρυφά απ' τις χαραιές
να συναντήσω τους ανθρώπους
που βρίσκονται άδικα εκεί
και να ξαναζωντανέψω τα σωθικά
τους με γλυκά και αθώα τραγούδια.

Γιάννης Περγιάδης

Είναι μου

Για σένα αγαπιούνται οι κιθάρες
Σαν μαζί σου να είναι
Όλος ο κόσμος παράδεισος
Γλυκιά μουσική, μικρά σώματα στον ήλιο
Κρυφή η αθώα η μοίρα
Στην παλάμη σου ξέχασε τον κόσμο μου
Ο καιρός, η στιγμή, τα χρόνια
Περνάνε κι εσύ
Κλειδούχος της ψυχής μου της μάυρης

Για σένα, να ξέρεις, θ' ανέβαινα στον ουρανό.

Αντωνία Σπηλιωτίδου

ΑΛΗΘΕΙΑ

Πρέπει να φοβάσαι το πάθος.
Χωρίς αυτό δεν έχει ζωή
όμως αν δεν καταφέρεις να το σταματήσεις
θα καταστραφείς!
Πρέπει να φοβάσαι τον κόσμο
είναι πολύς, πονηρός και χωρίς μουσική.
Πρέπει να φοβάσαι εσένα!
Είσαι το τέλος και η αρχή των φόβων σου
είσαι το πάθος, ο κόσμος και η τρέλα
εσύ και η άβυσσός σου.

Πρέπει, πρέπει να φοβάσαι
την αλήθεια που θα σε πάρει...

Αντωνία Σπηλιωτίδου

Τίποτα δεν είναι το ίδιο πια

Ο θάνατος βρίσκεται πάντα γύρω μας
όχι μόνο στο σώμα,
αλλά και στην ψυχή
έρημοι δρόμοι, άνθρωποι μόνοι
γκρι και μαύρο, μαύρο και γκρι
τίποτα δεν είναι το ίδιο πια.

Αν κάποια μέρα θα γυρίσεις
εγώ δεν θα 'μαι πια εδώ.
Τίποτα δεν θα είναι το ίδιο πια.

Σοφία Γεροχρήστου

ΦΟΒΑΜΑΙ

Φοβάμαι τη μοναξιά
να μη γίνει η καρδιά μου χίλια κομμάτια
Μια μέρα όλοι φεύγουν
μικροί, μεγάλοι, γνωστοί και άγνωστοι.

Φοβάμαι μη στερηθεί η ζωή
από αυτούς που αγαπώ
μη δεν τα καταφέρουν-
τούτη είναι δύσκολη ζωή.

Φοβάμαι μην ακούσω από κάποιον
δεν ξέρω, είναι κρίμα, δε θα τα καταφέρει
κάποιος φίλος κοντινός τώρα
προς άλλα μέρη ταξιδεύει.

Φοβάμαι τον πικρό κι αβάσταχτο
πόνο στην καρδιά μου.
Φοβάμαι, χα, τι φοβάμαι τελικά;
Τη μοναξιά ή τον χαμό;
Αθανασία Φιλιππίδου

Μαύροι καιροί

Δριμύς χειμώνας, μαύροι καιροί
βροντάει ο ουρανός
του θανάτου αρχίζει βροχή.
Στον αέρα απλώνεται το κλίμα βαρύ
και παντού ακούγεται
του πένθους μουσική.

Δριμύς χειμώνας, μαύροι οι καιροί
κάθομαι πλέον μοναχός, κλαίω μοναχός
μέσα στις νύχτας το σιστάδι
κάθομαι και αναπολώ
ένα γλυκό σου χάδι.

Δριμύς χειμώνας, μαύροι οι καιροί
το τέλος πλησιάζει
το μαρτύριο σε λίγο θα τελειώσει.
Σε λίγο θα 'μαστε πάλι μαζί.
Νικολαΐδης Χαράλαμπος

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑ

Οι άνθρωποι έρχονται και φεύγουν
στον ουρανό τα σώματα ανεβαίνουν
αναζητούν το φως του ήλιου μες στη συννεφιά
και ξαφνικά τον Παράδεισο περνούν σαν κουρασμένα πουλιά.
Η καρδιά τους συνεχίζει να χτυπά
όλους αυτούς παρακολουθούν από ψηλά
και χάνονται μες στις ζωής τη μαγεία
και κάπως έτσι ξεχνιέται η μελωδία τους
μα πάντα μένει ένα στίγμα.

Εύα Βοσκου

ΝΑΥΑΓΙΟ

Ο ναύτης σ' ένα φεγγάρι χωρίς προορισμό
μια πατρίδα και μια κόρη νοσταλγεί
τα κατάρτια σχίζουν τον ουρανό στα δυο
μαζί και τις σκέψεις του.

Στη θάλασσα μέσα των ματιών της χάνεται
στην αλμυρή γουλιά των κόκκινων φιλιών.
Ένα νοσταλγικό τραγούδι συνοδεύει
μονάχα να του θυμίζει το ναυάγιο.

Ελένη Κωνσταντινίδου

ΘΥΜΗΣΗ

Φτάνει στο λιμάνι το καράβι
Φεγγάρι κάτασπρο λάμπει από ψηλά
Βγαίνει ο ναύτης ντυμένος έρωτα
τρέχει στην όμορφη κοπέλα
κοιτάζοντας τα μάτια της.
Χαϊδεύει τα κόκκινα μαλλιά της
και πίσω ακούγεται τραγούδι ευτυχίας.
Να 'ναι η θάλασσα ή ο θάνατος
που ανάμεσά τους στέκει;
Είναι τα μάτια της λαμπρό φεγγάρι
και η θύμησή της ευτυχία
η θύμηση που ανάμεσά τους στέκει.
Σταματία Μελισσουργού

ΓΚΡΙ

Γκριζα πολιτεία, γκριζα τα χρόνια
Βροχή στο σήμερα
Διαφορά στο σκοτάδι
Όνειρο μοναχικό, χάος
Ακαταστασία μιας ζωής
-τρέξε να γλιτώσεις!
Μουσική, φιλιά πουλιών
μια φαντασία που ενδιαφέρεται για ζωή
μια βόλτα στον έρωτα για λίγο
γκρι, βρέχει χωρισμούς
-τρέχα, φύγε, καληνύχτα!
Περιμένω τη φωνή σου, δε φεύγω
κι ας ξημερώσω στην ίδια ρουτίνα
μια βόλτα στην πόλη για λίγο
γκρι όπως είμαι τουλάχιστον δε φαίνομαι.
Σταματία Μελισσουργού

Είναι η νύχτα

Η νύχτα είναι κλειδούχος του μαύρου ουρανού
Φορά κατακόκκινο βέλο
και πενθεί τους νεκρούς της μέρας.

Όσοι γυρεύουν τον ήλιο
εξερευνητές άλλων κόσμων
κείτονται με χαραικές στα σώματα.

Κι όταν έρχεται η ώρα του θανάτου
και κρούουν τις πύλες του στεναγμού
η σκοτεινιά της γης τρώει τα σωθικά τους
και ο Μαύρος Χάρος τραγουδά αμέριμνος.

Μαρία Νέλλα

Συνάντηση

Στα μοναχικά μας βράδια
θα δώσεις λίγο χρώμα.
Αψηφώντας τους χρόνους, τα σημάδια
το ξέρω, θα γυρίσεις πίσω.

Μέσα στα όνειρά μου σε αντικρίζω
στου ουρανού τ' απέραντα
στης εξοχής τα λιβάδια
και περιμένω να μου χαρίσεις
σαν μαγιού αλλοτινή αύρα.

Θα ρρώ πως εμείς οι δύο
διασχίζουμε τη γη
Φοράω πολύχρωμο στεφάνι
κι εσύ ένα περιεργό σακάκι
λες κι ήρθες από άλλη εποχή.

Μην είναι απάτη αυτό που ζούμε
μην είναι αγάπη μιας στιγμής;
Σε βλέπω να χάνεσαι στον αέρα
και στο δωμάτιο αυτό θα μείνει μόνο το φιλί.

Μαρία Νέλλα

ΣΥΜΜΑΧΙΚΟΙ ΕΦΙΑΛΤΕΣ

Συμμαχικά δρουν ο φθόνος με το μίσος
Στο ύψος του στέκεται ο φόβος
Συναισθήματα που χρησιμοποιήθηκαν από ανθρώπους
εξαιτίας της ψεύτικης πραγματικότητας.
Προβάλλει ένας εφιάλτης που τρεμοσβήνει
και μέσα στο σκοτάδι της ψυχής η ελπίδα χάνεται.
Ήταν λες και κάτι είχε αφανιστεί,
δολοφονήθηκε η αγάπη.
Η εξορία της αλήθειας
έδρασε σαν καθορισμένη καταστροφή.

Μαυρομάτη Μιχαέλα

Σε μια στροφή καταστροφή

Κρύφτηκαν καλά όρκοι και υποσχέσεις
στο παρελθόν σαν έμειναν και πίσω δεν γυρνούν
είναι η δύναμη του λόγου
ανεξίτηλο σημάδι που αφήνει πίσω του ο χρόνος
έτσι άφοβα όπως φεύγουν οι στιγμές
δάκρυα χαράς, λύπης, κινήσεις απρόβλεπτες-
υπέμεινα πολλά, μα ως εδώ.
Παρουσιάζεσαι και πάλι εδώ μπροστά μου
ο λόγος σου απειλή.
Καταστράφηκες μου λες, άραγε απ'την αγάπη;
Κατερίνα Καραμουσαλίδου

Χωρίς αμφιβολία

Τι είναι δίκαιο και τι άδικο κανείς δεν ξέρει
Χωρίς αμφιβολία όλοι είμαστε διαφορετικοί
Το θέμα της ζωής είναι διαφορετικό
Εχθροί που προσπαθούν να ταπεινώσουν
Εχθροί που προσπαθούν να γίνουν φίλοι σαν συγγενείς
Κατηγορίες που γίνονται χωρίς απόδειξη
Επιθυμίες που πραγματοποιούνται δίχως προσπάθεια
Άνθρωποι που παρακαλούν για την αλήθεια
Άνθρωποι που παραμένουν σιωπηλοί μπροστά στο άδικο
Αλήθεια τι είναι η ζωή τελικά;
Μαρία Αραμπατζή

Φοβάμαι

Φοβάμαι τις λέξεις που θα μιληθούν
και θα μπερδέψουν μεταξύ τους τα γράμματα
Φοβάμαι
Φοβάμαι την έννοια της κάθε μιας ξεχωριστά
πού, πώς, τι και γιατί
θα πρέπει να λεχθούν
να σχηματίσουν μια λέξη, μια πρόταση, μια φράση
Φοβάμαι
Φοβάμαι πως σε μια στιγμή
με μια λέξη θα δημιουργηθούν διάφορα
μπερδεμένα με ερωτηματικό συναισθήματα
που δεν μπορούν να κρυφτούν
όσο κι αν θέλουν
Φοβάμαι
Φοβάμαι πως η λέξη φοβάμαι
θα φτιάχνει πάντα τον φόβο για μένα.
Άννα Παπαλεξίου

Ονόματα στον ουρανό

Ονόματα στον ουρανό.
Από τα χέρια σου χαράχτηκαν ένα ένα:
πρώτα τα συλλάβισες
ύστερα τα μέτρησες
έπειτα τα έσβησες
κι ο ουρανός έμεινε μόνος
να κοιτάει μάτια ανθρώπων
να δει τι κρύβει το δάσος των ψυχών
μέχρι να βρει το ομορφότερο δέντρο.
Ολυμπία Καραλή

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

Μερικοί άνθρωποι μόνο για λίγο κοντοστάθηκαν.
Κι ύστερα έφυγαν.
Κάποια μέρα ίσως γυρίσουν
Σε τούτη την πόλη.
Στην πόλη που πληγώθηκαν
Τα σύνορα πάλι θα περάσουν.
Τι κι αν προσπάθησαν να σβήσουν αναμνήσεις
Την πόλη αυτήν δε θα ξεχάσουν.
Έστω και χρόνια μετά
Τη νύχτα της απόφασης για πάντα θα θυμούνται.
Δέσποινα Μπερδέικη

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Μαυρίζει ο ουρανός, ο ήλιος χάνεται
σα να πενθεί για κάτι που έχασε
μελωδία θανάτου απλώνεται
και οι πόρτες του Παραδείσου ανοίγουν.
Ζωή που χάνεται, έρωτας που σβήνει
και άνθρωποι να αντικρίζουν με φόβο
και αθωότητα το μέλλον.
Σοφία Δημήτρη

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Φοβάμαι.

Η απειλή και ο τρόμος
κάνουν την ψυχολογία μου κομμάτια-
μη φύγουνε άνθρωποι από δίπλα μου
που τόσο αγαπώ, φοβάμαι.

Τρομοκρατία επικρατεί στις σκέψεις μου
και το σιοτάδι σύντροφος του φόβου
και η νύχτα τόσο μεγάλη
η ώρα κυλά αργά και βασανιστικά
ο φόβος να μη φύγει.

Για κάθετι που είσαι χαρούμενος
στην καθημερινότητά σου
υπάρχει φόβος
φοβάσαι να μη χάνεις αγάπες
έρωτες και φίλεις
μη μένεις μόνος στον κύκλο, στη ζωή.

Εημέρωσε. Ο φόβος έφυγε;

Στέργιος Παπαγεωργίου

Συλλαβίζοντας

Και να που τα χρόνια πέρασαν
και κρύψαν τα όνειρά μας
εκείνα που χαράξαμε
στο δέντρο ένα ένα.
Πρώτα μαζί κοιτούσαμε
τον ουρανό στα μάτια
μα όταν γλυκά ψιθύρισες πως φεύγεις
σαν φλόγα η αγάπη σου έσβησε λίγο λίγο
νεκρώνοντας όλες τις αναμνήσεις.

Το δέντρο όμως δεν ξεχνά
μαζί και ο σφυγμός μου
που ακόμη συλλαβίζει με κόπο
το όνομά σου...

Θεοφανώ Ρογιότη

**Δουλεύοντας με Μανόλη Αναγνωστάκη,
Μίλτο Σαχτούρη, Τάσο Λειβαδίτη, Οδυσσέα Ελύτη,
Κική Δημουλά, Τόλη Νικηφόρου, Μαρία Πολυδούρη,
Don Schofield:**

Λευκό πανί στο χάος

Χάος...

μικρή η λέξη μα το νόημά της μεγάλο
χαρκτηρίζει εύκολα το καθετί

Από την ψυχή και τα συναισθήματα ενός ανθρώπου
μέχρι και τον κόσμο μας ολόκληρο.

Και μόνο μια ελπίδα σε κάνει να ξεφύγεις από αυτή
την τόσο αληθινή και επίπονη κατάσταση.

Η ελπίδα πως σε λίγο καιρό θα ζεις έτσι όπως
ονειρευόσουν.

Δεν θα σε νοιάζει τίποτα και κανένας.

Δεν θα φοβάσαι να αγαπάς, να μισείς, να ρισκάρεις...

Ο θάνατος δεν θα σε τρομάζει πια γιατί θα ξέρεις
πως θάνατος δεν σημαίνει τέλος.

Το τέλος έρχεται όταν ξεχνάς.

Αυτή η ελπίδα είναι που σου δίνει θάρρος

να ξυπνάς χαρούμενος κάθε πρωί.

Και είσαι σίγουρος πως κάποτε θα πραγματοποιηθεί.

Κάποτε θα χαμογελάσεις ξανά!

Όχι γιατί «έτσι πρέπει»,

αλλά γιατί έτσι νιώθεις..

Σταματία Μελισσουργού

Επιστρέφοντας ένα βράδυ βροχερό
σε ένα απόμερο στενό
είδα μόνο δυο παιδιά
δεν έμοιαζαν μεγάλοι
δεν ήταν παρὰ μόνο δυο παιδιά

Το τέλος δεν άργησε
Έρθε η στιγμή που ο θεός
πήρε τις ψυχές τους
ψυχές αθώες, ψυχές μικρές.

Ακολούθησε πόνος για το χαμό
μια κακή στιγμή έφερε το τέλος της ζωής
Η κοινωνία ψυχρή δεν την νοιάζει
Οι πύλες άνοιξαν γι αυτόν τον ερχομό
και η σάρκα χάθηκε
έλιωσε σαν χιόνι σε βουνό
Νύχτα ήταν
Άνθρωποι προχωρούσαν
είχα την ανάγκη να μιλήσω
είχα το μεγαλύτερο μερίδιο ευθύνης
τι να έκανα
άνθρωποι ελπιδοφόροι να ψάχνουν
πόσο άσχημα ένωσα
ήξερα μα δενμίλαγα
η ζωή μου γεμάτη αμφιβολίες
Ξέρω φώναξα, ξέρω πού είναι
Οι άνθρωποι φανερά χαρούμενοι με ακολούθησαν
Δεν μπορούσα να ζήσω αλλιώς
Μα όταν είδαν τι είχε γίνει, το χαμόγελο χάθηκε.
Φανερώθηκαν όλα πια. Καληνύχτα.
Κατσάνη Κάτια

Η ναυμαχία του καλού και του κακού

Γνωρίζω πολλούς ανθρώπους
που εμπλέκονται στην δική σου ζωή
Αποτελεί σπάνιο φαινόμενο το μίσος τους για σένα
Μα σαν φυσά στο πέλαιός σου
πρωινός άνεμος, μην τους φοβηθείς!
Μη σε απασχολούν τα εχθρικά σημάδια!
Μη δειλιάσεις!
Μονάχα παρακολούθησε τις άτακτες κινήσεις τους
Είναι σημαντικό να κατανοήσεις τις προθέσεις
και τους μηχανισμούς τους.
Προπάντων όμως, μην επιτρέψεις να σου ραγίσουν την καρδιά.
Νέλλα Μαρία

Ο μέγιστος κίνδυνος
που δεν μετρά φίλιες,
αυτός που μέσα από την άγνοιά μας έπεται
είναι ο πόλεμος.
Πρέσβεις έρχονται και πάνε
αντιλογίες επιφανειακές
συμφέροντα κρυφά και μυστικά
ο όχλος ένα τίποτα.
Ο μέγιστος κίνδυνος
είναι οι ηγέτες αυτοί
που δεν τους νοιάζουν οι ανθρώπινες ζωές
και η ειρήνη εμπόδιο.
Νικολαΐδης Χαράλαμπος

Με τρομάζει η πραγματικότητα
Νιώθω το κράτος να καταρρέει
Ακούω συνέχεια υποσχέσεις
από δήθεν μεγάλα ονόματα
Αυτό το αυτοκρατορικό δικαίωμα
που στολίζει μερικούς ανθρώπους
είναι αυτό που δεν χρειάζομαι πια
Μετακινούμε συμφέροντα,
αναταράσσουμε ζωές
γιατί απλά δεν μας αρέσουν οι συνέπειες

Αντωνία Σπηλιωτίδου

Παράνομες σχέσεις,
σχέσεις παράξενες, χωρίς ουσία.
Η αγάπη έχει αντικατασταθεί απ' το συμφέρον
Δεν ισχύει το για «πάντα» που 'πες κάποτε
Η απόσταση ανάμεσά μας αυξάνεται όλο και πιο πολύ
Έχεις δουλειά μου λες. Δεν έχεις χρόνο για μας
Κάποτε μέσα σου κρυβόταν ένα παιδί
Πού πήγε τώρα και μεγάλωσε τόσο, ξαφνικά;

Σταματία Μελισσουργού

Ξεχάσαμε τα ξένα μέρη
φωτιά παντού κυριαρχεί
ενδιαφέρον δεν δείχνει κανείς
Ίσως η φιλανθρωπία μας σώσει
Ίσως πάλι η αθωότητα.
Λεγόταν μάλιστα πως παλιότερα υπήρχε
Τώρα όμως είναι αργά να επιστρέψει
Όμως κάποιος ίσως φτάσει
στα φιλικά μέρη που ξεχάσαμε εμείς.

Ολυμπία Καραλή

Φοβάμαι

Φοβάμαι τον θάνατο
Γεννιέσαι, μεγαλώνεις και πεθαίνεις-
αυτός είναι ο κύκλος της ζωής
-αλλά φοβάμαι.
Φοβάμαι το άγνωστο
Φοβάμαι την απώλεια
Δε θέλω να χάσω ό,τι αγαπώ
Δε θέλω να φύγω
Όλοι όμως θα φύγουμε στο τέλος
Γι' αυτό φοβάμαι
Φοβάμαι γιατί οι ωραίες στιγμές περνάνε
Φοβάμαι τη ζωή που γερνάει
και δεν καταλαβαίνεις τίποτα
Φοβάμαι ότι θα μεγαλώσω
και δεν θα έχω ζήσει
Φοβάμαι το τέλος
Φοβάμαι την άγνοια
Δεν ξέρω τίποτε
Φοβάμαι...
Θεοφανώ Ρογκότη

Φοβάμαι πολλά
Φοβάμαι να βλέπω ανθρώπους π' αγαπώ να φεύγουν
Φοβάμαι μην τους ξεχάσω
μήπως έρθει μια μέρα και οι αναμνήσεις σβηστούν
έτσι απλά, έτσι ξαφνικά
Φοβάμαι το σκοτάδι
Φοβάμαι όταν έρχεται η νύχτα
κι εγώ είμαι πάλι εδώ, στο ίδιο νεκρό σημείο
Φοβάμαι τον χρόνο
όταν οι μέρες, οι μήνες, τα χρόνια περάσουν
και το μόνο που θα 'χει μείνει
θα 'ναι μια φωτογραφία
Φοβάμαι την θάλασσα, την απόσταση
που σε φέρνει κοντά μου και σε παίρνει μακριά
Φοβάμαι τον ίδιο μου τον εαυτό
το μυαλό, την αίσθηση, την καρδιά
γιατί δεν μπορώ να το ελέγξω
Φοβάμαι να πιστέψω σε ιδέες και ανθρώπους
Να πιστέψω ή όχι;
Φοβάμαι πολλά
μα πιο πολύ απ' όλα
Φοβάμαι εμένα
Κατερίνα Καραμουσαλίδου

Φοβάμαι το σκοτάδι
το χλωμό πρόσωπο του φεγγαριού
τα τρεμάμενα αστέρια
Φοβάμαι όλα τα τερατώδη πλάσματα
που επισκέπτονται τα όνειρά μου
με τρομάζουν, με μεταφέρουν
σε άλλες διαστάσεις
χάνω τον χώρο και τον χρόνο, απελπίζομαι.
Το ξέρω δεν υπάρχει βοήθεια.

Φοβάμαι να υψώσω το ανάστημά μου
και να παλέψω
με όσους θέλουν να μου κλέψουν τη ζωή.
Είμαι μικρή ακόμη
μα αρκετά δυνατή και σίγουρη
πως θα νικήσω στο τέλος.
Οι ακτίνες του ηλίου
θα με λυτρώσουν από τα δεσμά των ονείρων
και θα με αφήσω πίσω στη γη.
Μα ακόμη θα φοβάμαι την αυριανή νύχτα...

Μαρία Νέλλα

Φοβάμαι, φοβάμαι, φοβάμαι
Πολλοί άνθρωποι φοβούνται αυτήν την λέξη
«Φοβάμαι να μη φοβηθώ» λένε
και στην πραγματικότητα δεν ξέρουν τι
Φοβούνται τα πάντα
Φοβούνται να ζήσουν, να ερωτευθούν
να χαρουν τη ζωή

Όπως αυτοί έτσι κι εγώ φοβάμαι
Φοβάμαι όπως όλοι οι άνθρωποι
Φοβάμαι την αρρώστια, τον θάνατο
μην τύχει κάτι άσχημο σε μένα και στους γύρω μου
Πιο πολύ όμως δεν φοβάμαι για μένα
αλλά γι' αυτούς

Ολυμπία Καραλή

Φοβάμαι το σκοτάδι
όταν δεν μπορώ να δω την αλήθεια
Φοβάμαι τον θάνατο
που μας πάει μακριά
Φοβάμαι τη μοναξιά
μη μείνω μακριά απ' αυτούς π' αγαπώ
Φοβάμαι ακόμη και τους ανθρώπους
που με πλησιάζουν το βράδυ
Υπάρχουν τόσα να φοβάμαι
δεν μπορώ να τα μετρήσω
Και φοβάμαι που φοβάμαι...

Εύα Βοσκού

Φοβάμαι τη ζωή
περνάει, περνάει
τελειώνει και τι γίνεται;
Φοβάμαι τη φύση
την αγαπώ σαν παιδί
-μα παιδί της είμαι.
Φοβάμαι το άγνωστο
πού, ποιος, πότε, γιατί
τι έγινε, φοβάμαι να μάθω
Φοβάμαι το σκοτάδι
τι κρύβεται εκεί
-να τολμήσω να δω τι θα γίνει;
Φοβάμαι τον πόνο
-πότε τελειώνει αυτό;
ο χρόνος κυλάει, θα δείξει-
Φοβάμαι τη μέθη
τη ζάλη που προσπαθείς να ξεχάσεις-
μα αυτό εκεί να σου θυμίζει τα πάντα
Φοβάμαι την απογοήτευση
τη λύπη, την αγάπη, τον έρωτα.

Δε ζεις άμα φοβάσαι.

Φοβάμαι!

Κάτια Κατσάνη

Φοβάμαι. Έξω υπάρχει μοναξιά, λύπη, φόβος
Φοβάμαι. Πουθενά λίγη χαρά, ένα χαμόγελο.
Φοβάμαι που δεν υπάρχει ειρήνη.
Φοβάμαι που δεν υπάρχει ευτυχία.
Φοβάμαι το σκοτάδι στην ψυχή των ανθρώπων
που δεν είναι αγαπημένοι.
Φοβάμαι πως μια μέρα θα 'ναι όλα χειρότερα.
Φοβάμαι πως σε λίγο θα καταστραφούν όλα έτσι απλά.
Φοβάμαι το άσχημο τέλος.

Μαρία Αραμπατζή

Είναι συναίσθημα ο φόβος ή ψευδαισθηση;
Είναι ο φόβος παιχνίδι του μυαλού μας;
Φοβάμαι γιατί φοβάμαι.
Φόβοι, αμηχανία, ένα κενό
δεν ξέρω τι φοβάμαι
δε θέλω να φοβάμαι
σιχαίνομαι τον φόβο-
αλήθεια γιατί φοβάμαι;
Φοβάμαι τον φόβο
με κάνει ευάλωτη και μόνη.
Φοβάμαι τον φόβο-
κι αυτός με φοβάται!
Σοφία Γεροχρήστου

Ο φόβος είναι λέξη
είναι ύπαρξη, φαντασία ή ανυπαρξία.
Δεν ξέρω, αλλά φοβάμαι
Φοβάμαι τον θάνατο, το σκοτάδι, το σήμερα
το αύριο, το χθες.
Φοβάμαι τα πάντα και το τίποτε
λόγια, λέξεις, καταστάσεις, ανθρώπους, συναισθήματα.

Φοβάμαι θα 'ρθουν δύσκολες στιγμές
απογοητεύσεις, χαμοί, καυγάδες
χαρές και θλίψεις, γέλια και δάκρυα.

Φοβάμαι εσένα.

Φοβάμαι εμένα
μα πιο πολύ φοβάμαι
εμάς μαζί σαν ένα.

Σοφία Δημήτρη

Φοβάμαι τον χειμώνα
ότι θα κρατήσει για πάντα
ότι δε θα 'ρθει το καλοκαίρι
και μαζί μ' αυτό κι εσύ.
Φοβάμαι ότι θα με ξεχάσεις
αυτό φοβάμαι-
που δεν ξέρω αν είσαι καλά.
Φοβάμαι που μένεις τόσο μακριά
μήπως δεν ξανάρθεις φοβάμαι
πως δε θα σε ξαναδώ
φοβάμαι ότι με τα χρόνια θα με ξεχάσεις.
Μα πιο πολύ φοβάμαι
που δεν ξέρω αν είσαι καλά.
Τελικά φοβάμαι εσένα.
Δέσποινα Μπερδέιλη

Φοβάμαι
Φοβάμαι ότι οι μέρες οι παλιές
θ' αργήσουν να ξανάρθουν
ότι η δόξα η πρωτότερη
έχει από σένα νε κρυφτεί.
Φοβάμαι
ότι οι πιστοί σου θ' αλλαξοπιστήσουν
θα πουν πως έξυπνοι σταθήκαν
ότι αλλού είναι το μέλλον
πως άλλη ήταν η αιτία
Φοβάμαι
ότι στις πίκρες μπροστά
πολλοί από σε θα φύγουν
ότι λίγοι είναι μαζί σου
στις δύσκολες στιγμές.

Ξέρω ότι με αίμα και θυσία
η δόξα θα ξανάρθει
και τότε οι πιστοί σου θα φανούν
και θα 'χουμε να λέμε
ότι εμείς σταθήκαμε τότε κοντά σου.

Νικολαΐδης Χαράλαμπος

Φοβάμαι όταν πέσει το σιοτάδι
κι η νύχτα φέρει ανθρώπους και πράγματα που δε γνωρίζω
Φοβάμαι να μάθω αυτούς τους ανθρώπους
γιατί δεν ξέρω τι μπορώ να πάθω
Φοβάμαι ν' ανοιχτώ σ' αυτούς τους ανθρώπους
γιατί σκέφτομαι την απόρριψη
Φοβάμαι να πω πράγματα που θέλω
γιατί με νοιάζει η κριση των άλλων
Φοβάμαι πολύ τον άλλον μου εαυτό
γιατί δεν ελέγχω τι κάνω
Φοβάμαι να φοβάμαι
γιατί πάλι θ' αποτύχω.

Μιχαέλα Μαυρομάτη

Φοβάμαι
να φοβάμαι λίγο
φοβάμαι τις αποφάσεις
τι πρέπει και τι όχι
κι ο φόβος για το άγνωστο
αυτό που ξυπνάς κάθε πρωί
και τι σε περιμένει
και τι θ' αλλάξει
και τι θα μείνει ίδιο στη ζωή
ποιοι θα 'ρθουν
και ποιοι θα φύγουν
Φοβάμαι και τους ανθρώπους
Φοβάμαι αυτούς που έρχονται
αλλά κι αυτούς που φεύγουν
που δε μιλούν, μόνο κοιτούν
καθόλου δε μιλάνε.
Αυτούς τους φοβάμαι πιο πολύ.

Σταματία Μελισσουργού

Φοβάμαι μήπως μείνω μόνη μου
Φοβάμαι μήπως χάσω αυτούς που περισσότερο αγαπώ
γιατί τότε θα είμαι ένα τίποτα.
Την οικογένεια και τους φίλους αγαπώ
γιατί με κάνουνε να είμαι ο εαυτός μου.
Φοβάμαι μήπως τους πληγώσω
Φοβάμαι μην τους κάνω να ντρέπονται για μένα
και τότε φύγουν κι απομακρυνθούν.
Φοβάμαι
Φοβάμαι μήπως στη ζωή μου αποτύχω
και τίποτε δεν κάνω για να 'ναι οι αγαπημένοι μου
περήφανοι.
Ναι το παραδέχομαι!
Είμαι φιλόδοξη και συγχρόνως ανασφαλής
είμαι τόσο ανασφαλής που τρέμω
μήπως χάσω, τρέμω μήπως χαθώ.
Ελένη Κωνσταντινίδου

Ντυμένος ελαφρά στο καράβι πλαγιάζω
κοιτάω ψηλά το φεγγάρι θαυμάζω
θυμίζει ένα τραγούδι τούτη η νύχτα.
Μια όμορφη κοπέλα με διάφανο δέρμα
τρέχει στο νου μα φτάνει πια τέρμα.
Κάτια Κατσάνη

ΓΙΑΤΙ

Ο έρωτας δεν είναι παραμύθι
δεν υπάρχουν νεράιδες, ούτε ζωτικά
ούτε πρίγκιπες, ούτε άλογα λευκά.
Ο έρωτας είναι πρόκληση, παιχνίδι
μα εσύ δεν το 'μαθες ακόμη.

Σαν σήμερα μια κοπέλα κι ένα αγόρι.
Άραγε το τραγούδι μου φτάνει ως εσένα
ως τα μάτια σου ολόγιομο φεγγάρι;
Τούτο το λιμάνι μάρτυρας της μοναξιάς μου-
γιατί το παραμύθι μας τελειώνει έτσι.
Σοφία Γεροχρήστου

Ο ναύτης φτάνει ως το φεγγάρι της γης
με το καράβι τρέχει.
Μια κοπέλα συναντά και του λέει:
στα κάτασπρα σύννεφα άμα φτάσεις
καλά να είσαι.
Τα μάτια του άνοιξε ο ναύτης
αλλά καλά δεν ήταν.
Στέργιος Παπαγεωργίου

Φτάνει στο λιμάνι το καράβι
Φεγγάρι κάτασπρο λάμπει από ψηλά
Βγαίνει ο ναύτης ντυμένος έρωτα
τρέχει στην όμορφη κοπέλα
κοιτάζοντας τα μάτια της.
Χαϊδεύει τα κόκκινα μαλλιά της
και πίσω ακούγεται τραγούδι ευτυχίας.
Να 'ναι η θάλασσα ή ο θάνατος
που ανάμεσά τους στέκει;
Είναι τα μάτια της λαμπρό φεγγάρι
και η θύμησή της ευτυχία
η θύμηση που ανάμεσά τους στέκει.

Τα βράδια ήταν όμορφα
καθώς κι οι δυο άκουγαν για ιδέες.
Μύριζε εξοχή και στον αέρα κάποτε
κάτι γάβγιζε άξαφνα.
Ήταν έτσι, όμορφα.
Μέναν στο δωμάτιο
κι αν ποτέ μύριζε τα βράδια
ήταν της εξοχής
ήταν ιδέες της εξοχής
που έρχονταν έτσι άξαφνα
μες στον αέρα και μέναν εκεί.
Ναι πατέρα! Ήταν όμορφα τα βράδια.
Κατερίνα Καραμουσαλίδου

Κάποτε

Καθώς μπήκα στο δωμάτιο
θυμήθηκα φαινές ιδέες
που κάποτε είχες.
Θυμήθηκα τα όνειρα ζωής
που κάποτε είχες.
Τίποτε δεν έχεις πια-
ούτε μια τόση δα στιγμή.
Μαρία Αραμπατζή

Τα χρόνια μου κρύβουν μυστικά
σαν το δάσος που κρύβει τα δέντρα.
Πρώτα μαζί είχαμε χαράξει
ένα ένα τα ονόματά μας:
εδώ είχα ψηλαφίσει
τα δικά σου ματια
Δεν περνούν οι ξυλοκόποι σου 'λεγα
και κάθε σφυγμό συλλάβιζα.

Ύστερα εδώ μέτρησα τον ουρανό.
Εδώ με αγκάλιασε το μεγάλο δέντρο.
Εδώ στον κορμό αυτό
να είχα τα χέρια σου.
Προσεύχομαι στον ουρανό
ψηλά μαζί του να με πάρει-
στο ιερό δάσος για πάντα να χαθώ.

Αντωνία Σπηλιωτίδου

Χρόνια ολόκληρα μαζί
τραγουδώντας για σε ολονυχτίς
πως δε σε στήριζα μην πεις
χρόνια ολόκληρα εσύ.

Μέρα ήτανε, ξημερώματα θυμάμαι
μας δώσαν δάφνες, μας είπαν *χαρείτε!*
το σπίτι το κατέστρεψαν, είπαν *καλύτερα θα δείτε*
από τότε τα βράδια σπάνια κοιμάμαι.

Ήρθαν με τα τσεκούρια οι ξυλοκόποι
στην καρδιά μου αποψιλώσανε το δάσος
γελάσανε, θαρρείς δεν ειν' ανθρώποι.

Αφάνισαν το ιερό μου άλσος
στον ουρανό υψώνω προσευχή
το σπίτι μου και πάλι να γενεί.

Μπάμπης Νικολαΐδης

Το παράπονο

Δεν περνούν απ' το δάσος ξυλοκόποι.
Πάει καιρός, τα χαραγμένα στους κορμούς
ονόματά τους σβήνουν ένα-ένα.
Τα χέρια μας να τα κρύψουν δεν μπορούν-
είμαστε δέντρα.
Τα συλλαβίζουμε που και που σαν προσευχή,
κάτι ιερό κι ο ουρανός από ψηλά γελάει.
Άραγε θ' αγκαλιαστούν ξανά τα σώματά μας;
Θα νιώσουν τον σφυγμό μας;
Ποιος ξέρει. Εξάλλου, δέντρα είμαστε.

Σοφία Δημήτρη

Σβήνω μαζί με τ' όνειρο

Σαν δύσει ο ήλιος
και ο ουρανός σβήσει τα φώτα
τα βλέφαρα χαμηλώνουν γλυκά.
Ο Μορφέας ανοίγει την αγκαλιά του
και μες σε σύννεφα χρυσά
και σ' άγιους καπνούς
γίνομαι κι εγώ μια φτερωτή θεότητα.
Πάνω από μέρη εξωτικά
ωκεανούς και απέραντα λιμάνια
αντικρίζω τους ναύτες των ονείρων
να πλέουν μέσα σε θάλασσες
κι ο φάρος να φωτίζει τη χαραγμένη τους πορεία.
Μα σαν το χάραμα φτάσει
και οι πρώτες αχτίδες από τις γριλίες φανούν
άγνωστοι προνίζουν τα φτερά μου
και προσγειώνομαι απότομα στη γη.
Αχ όνειρο μου, πάρε με μαζί σου!

Νέλλα Μαρία

Η θλίψη της Άνοιξης

Εημερώνει η αυγή, μια νέα μοίρα.
Ξεπροβάλλει το πάροκο της γωνίας,
δε βλέπεις τίποτα, κι' όμως φως παντού.
Θέλει πολλά να σου πει η μέρα
αλλά τα κρατάει σφιχτά στα χέρια της
κρυμμένες υποσχέσεις σε ένα μόνο χαμόγελο.
Νιώθω την ησυχία της ευτυχίας
που όλοι ζητάνε, όμως εγώ δεν την έχω.
Είναι άνοιξη. Άνθη, φύση, μουσικές.
Πιστεύω στη μοναξιά της,
με γεμίζει η απώλεια της
όμως δε θέλω να με νοιάζει.
Δε νιώθω τίποτα, μόνο πληγή και πόνο.
Ένα λουλούδι μαραμμένο
σαν χειμώνας που μου παίρνει την ζωή.
Όλη τώρα εγώ οδεύω προς την καταστροφή μου
προς τον βέβαιο χαμό, το βέβαιο τέλος.
Γεια σου άνοιξη, σ' αγαπώ, μα φεύγω.

Αντωνία Σπηλιωτίδου

Κόκκινη άνοιξη

Ανοίγω το παράθυρο
ο ήλιος προβάλλει στο καταπράσινο πάροκο.
Μια όμορφη μέρα, όμως για μένα δεν ισχύει κάτι τέτοιο.
Δεν ελπίζω πουθενά, δεν αισθάνομαι.
Ανθίζουν τα λουλούδια μα όλα μέσα μου πεθαίνουν.
Την ζωή μου παίρνει μια κόκκινη πλημμύρα
σαν ένα τριαντάφυλλο με λιγιστά τα πέταλα
και πιο πολλά τ' αγράθια.
Μια όμορφη ανοιξιάτικη καταστροφή.

Μιχαέλα Μαυρομάτη

Ζωή πολέμου

Αναρωτιέμαι αν ακόμη υπάρχουν τα φυτά
σε αυτόν τον πονεμένο κόσμο.
Αν οι άνθρωποι ακόμη περπατάνε
σε δρομάκια στενά, σε δρόμους μακρινούς.
Ίσως ακόμη να υπάρχουν τα λουλούδια
ίσως ακόμη να λάμπει ο ήλιος το πρωί.
Μακάρι να αγαπούν οι άνθρωποι
όπως παλιά.
Δεν μπορώ να φανταστώ, να καταλάβω
πώς η ζωή ακόμη υπάρχει.
Για μας εδώ στα ορεινά είναι όλα σκότος.
Δεν υπάρχει τίποτα πουθενά.
Ζούμε με την ελπίδα της ζωής
της Άνοιξης, που θα 'ρθει
Όμως θα είμαστε εδώ για να την ζήσουμε;
Αντωνία Σπηλιωτίδου

Ματωμένος Ήλιος

Αυτήν την ώρα περίμενα
αυτήν που ο ήλιος ξεπροβάλλει
και στο πάγκο ανοιξιάτικα
καλές στιγμές απλόχερα μοιράζει.
Εμένα όμως δε μ' αγγίζει αυτός ο ήλιος
αντιθέτως σαν τον βλέπω με τρομάζει
αφού απόψε δε μπορώ να το πιστέψω.
Τώρα το είναι μου ένα πράγμα μόνο τρέμει
κι ο θάνατός μου όλο μεγαλώνει
μα πόσο ακόμα η πληγή μου θα ματώσει;
Θεοφάνω Ρογκότη

ΧΑΜΕΝΗ ΕΛΠΙΔΑ

Πρωινό αεράκι χαϊδεύει τα μαλλιά μου
από μια χαραμάδα του παραθύρου.
Ένα πάγκο, κόσμος πολύς, ήλιος, λουλουδία.
Όλα έξω μοιάζουν ιδανικά.
Όμως ο ουρανός της ψυχής μου είναι ακόμα σκοτεινός
κι ας ξημέρωσε.
Η αρρώστια μου δεν μ' αφήνει να χαρώ
την ομορφιά της ζωής.
Το είναι μου παλεύει γι' αυτήν χωρίς αποτέλεσμα.
Συνεχίζω να κοιτώ έξω από το παράθυρο
μήπως βρω τη χαμένη ελπίδα.
Ολυμπία Καραλή

Νυχτερινό

Σαν πέσει η νύχτα
και το φεγγάρι προβάλλει στις θύρες τ' ουρανού
ένας ναύτης κάθεται στην κουπαστή
και ατενίζει τον ορίζοντα.
Τις μοναχικές κι ατέλειωτες βραδιές του
συντροφεύει ένα τραγούδι εξωτικό
που φτάνει ως την ψυχή του
και ξυπνάει στο νου παλιές αναμνήσεις.
Ξάφνου μια κοπέλα στα κάτασπρα ντυμένη
αναδύεται μες απ' τα κύματα.
Κρατάει στο φόρεμά της τα όνειρα του ναύτη
και πλησιάζει το καράβι.
Εκείνος κλείνει τα μάτια και ανοίγει την αγκαλιά του
μα η μορφή της αργοσβήνει και χάνεται στ' άστρα.
Κι όταν οι πρώτες ηλιαχτίδες έρθουν
να φωτίσουν την απέραντη θάλασσα
ο ναύτης βυθίζεται στο χθες.
Στέργιος Παπαγεωργίου

«Δικό μου παραμύθι»

Όχι, όχι κύριε Αναγνωστάκη
μη μας παίρνεις τα παραμύθια.
είναι η ζωή μας, το τραγούδι μας.
Μόνο έτσι ζωντανεύουν τα όνειρά μας!
Μεγάλους δράκους, μικρές πριγκίπισσες
φαντάζομαι να υπάρχουν.
Μόνο στα παραμύθια κερδίζουν
πάντα οι καλοί, πάντα τους νικάμε.
Γι' αυτό άκουσέ με καλά:
στο παιδί σου πάντα θα αρέσουν
τα δικά μας παραμύθια.

Αντωνία Σπηλιωτίδου

«Κι όσο πλησίαζες ήσουν εσύ»

Σε κατάλαβα από το άρωμά σου,
από την φωνή σου, την πνοή σου.
Από μακριά μοιάζεις σαν όλους τους άλλους
μα μόλις έρχεσαι κοντά, μαγεύομαι.
Θα 'ναι η αύρα σου, θα 'ναι τα χείλη σου
θα 'σαι εσύ, εσύ, εσύ.
Μικρέ μου πριγκίπισσα,
είσαι το δικό μου άπιαστο όνειρο πλέον.

Αντωνία Σπηλιωτίδου

Αδιέξοδο

Ξημερώνει η μέρα
κι οι ηλιαχτίδες φωτίζουν το απέναντι παρκάκι.
Κάθομαι στο παράθυρο
κι αναπολώ όσα μου υποσχέθηκε ο ύπνος
μα η μέρα δεν τα εκπλήρωσε.
Ανοιξιάτικη αύρα στα πρόσωπα
χαμόγελα ζωγραφισμένα παντού
γέλια, φωνές και ξεγνοιασιά.
Μα εμένα κυριεύει η θλίψη.
Η ψυχή μου αργοσβήνει
με το φως του φεγγαριού το χάραμα
και σαν λευκό περιστέρι
αφήνει σιωπηλά το σώμα
και ταξιδεύει στα ύψη τ' ουρανού.
Γιατί βυθίστηκα στα όνειρα...

Νέλλα Μαρία

Ζωή Μηδέν Ελπίδων

Χαμένες πάνε εντελώς οι σκέψεις των ανθρώπων
όταν μιλάει το ποτό το μυαλό να σωπαίνει
έχει μεγάλο πόνο η σιωπή.
Τώρα πρέπει να σταθούμε στην απώλεια του έρωτα
Σιγά σιγά να ξαναβρει η χαρά την πνοή της
να δίνει ωραία συντροφιά αθανασίας σε ό,τι έχει πεθάνει.
Ας σταθούμε στο γεφύρι ετούτης της μικρής αγάπης
που είναι ακόμα στην ιδέα του παρελθόντος της
νέοι ανώφελα λιγάκι αγκαλιασμένοι
ενώπιον ανώνυμης ελπίδας ευθυμούσης.
Χίο, Βόλο, Μυτιλήνης;
Θα πεις
και πού δεν είχε τότε ήλιο.

Νέλλα Μαρία

Ξενοδοχείο Μηδέν Έρωτα

Χαμένα πάνε εντελώς τα λεγόμενα των ανθρώπων
Όταν μιλάει η καρδιά η λογική να σωπαίνει
Έχει μεγάλη ουσία ο έρωτας
Τώρα πρέπει να σταθούμε στο άπιαστο όνειρο του ανθρώπου
Σιγά σιγά να ξαναβρεί το κορμί της η άνοιξη
να δίνει ωραίες στιγμές πόθου σε ό,τι έχει πεθάνει.
Ας σταθούμε δίπλα σε τούτο το ξενοδοχείο
που είναι ακόμα στο μυαλό του καθενός:
ζευγάρια ανώφελα λιγάκι αγκαλιασμένα
ενώπιον ανωνύμως εύθυμων προσώπων.
Χίλτον;
θα πεις και πού δεν ήταν τότε έρωτας.

Αντωνία Σπηλιωτίδου

Χαμένα πάνε εντελώς τα συναισθήματα των πενθούντων
Όταν μιλάει η νεκρική σιωπή η πλάση σωπαίνει
είχε μεγάλη βοή ο θάνατος
Τώρα πρέπει να σταθούμε στην ανάμνηση του ανώφελου
Σιγά σιγά να ξαναβρεί το νόημα η ψυχή
να δίνει ωραίες ευχές μακροζωίας
σε ό,τι έχει πεθάνει
Ας σταθούμε ενώπιον ετούτης της μικρής παράνοιας
που είναι ακόμα στην αρχή του τέλους της:
πνεύματα ανώφελα λιγάκι αγκαλιασμένα
ενώπιον ανώνυμης ερημικής φαντασίας.
Εικόνες, λέξεις, αναμνήσεις μιας ζωής.
Θα πεις
και πού δεν ήταν τότε νόστος.

Μαυρομάτη Μιχαέλα

Χαμένες πάνε εντελώς οι προσπάθειες των αγγέλων
Όταν μιλάει το κακό η καλοσύνη να σωπαίνει
έχει μεγάλη κακία ο κόσμος
Τώρα πρέπει να σταθούμε ενάντια στην κακία
Σιγά σιγά να ξαναβρούν την χαρά τους οι άνθρωποι
να δίνουν ωραίες συμβουλές ευτυχίας
σε ό,τι έχει επηρεαστεί απ' το κακό.
Ας σταθούμε στο πλευρό
ετούτης της μικρής προσπάθειας των αγγέλων
που είναι ακόμα στον ανθό του μέλλοντός της:
νέοι άνθρωποι σφιχτά αγκαλιασμένοι
ενώπιον ανωνύμως ευθυμούσης ευτυχίας.
Χαρά, καλή καρδιά και ευτυχία.
Θα πεις
και πού δεν ήταν τότε το κακό.

Πεγιάδης Γιάννης

Χαμένα πάνε εντελώς τα όνειρα της μάνας.
Όταν μιλάει η καρδιά το μυαλό να σωπαίνει
έχει μεγάλη πείρα ο έρωτας.
Τώρα πρέπει να σταθούμε στο χείλος
του άωφελου γκρεμού
Σιγά σιγά να ξαναβρεί την μνήμη της η αγάπη μας
να δίνει συγχώρεση αγάπης
σε ό,τι έχει πεθάνει.
Ας σταθούμε στο ύψος ετούτης της μικρής
καταστροφής
που είναι ακόμα στον ανθό της συνέχειάς της:
νέοι άγνωστοι, λιγάκι αγκαλιασμένοι
ενώπιον ανωνύμως ευθυμούσης σιωπής
Ναύπλιο, Εύβοια, Σκόπελος...
Θα πεις
και πού δεν ήταν τότε οι νεκροί;

Αθανασία Φιλίππιδου

Ζωή Μηδέν Αυθορμητισμών

Χαμένα πάνε εντελώς τα χρόνια των πόνων
Όταν μιλάει η εμπειρία η νόηση να σωπαίνει
έχει μεγάλη άποψη ο χρόνος
Τώρα πρέπει να σταθούμε στο τρένο
του ανώφελου γκρεμού
Σιγά σιγά να ξαναβρεί το νου της η ζωή
να δίνει ωραίες αναμνήσεις χαράς
σε ό,τι έχει πεθάνει.
Ας σταθούμε στο τρένο ετούτης της μικρής
διαδρομής
που είναι ακόμα στον ανθό του μέλλοντός της:
νέοι άγνωστοι, λιγάκι αγκαλιασμένοι
ενώπιον ανωνύμως ζόρικης στιγμής
πείνα, πόνος, δάκρυ...
Θα πεις
και πού δεν ήταν τότε πόνος.

Ξεθυμασμένο

Χαμένα πάνε εντελώς τα πρέπει και τα μη.
Όταν μιλάει η καρδιά η λογική να σωπαίνει
έχει μεγάλη πείρα η αυθόρμητη ψυχή
Τώρα πρέπει να σταθούμε στα άκρα της αβύσσου.
Σιγά σιγά να ξαναβρεί η ζωή το θάρρος
να δίνει ανάσα και παλμό
σε ό,τι έχει πεθάνει.
Ας σταθούμε ενάντια σ' αυτήν τη χαραγμένη μοίρα
που είναι ολότελα καθορισμένη
άνθρωποι ανώφελα λιγάκι ευτυχισμένοι
απέναντι σ' αυτά που άλλοι καθορίσαν
φέμα φέμα κορόιδα...
Θα πεις
και κανείς δεν θα πιστέψει.
Κωνσταντινίδου Ελένη

Χαμένες πάνε εντελώς οι πράξεις των ανθρώπων
Όταν μιλάει η λογική τα συναισθήματα σωπαίνουν
έχει μεγάλη πείρα η καρδιά
Τώρα πρέπει να σταθούμε αντίκρυ
Σιγά σιγά να ξαναβρεί η χαρά τον δρόμο
να δίνει ωραίες μαγικές στιγμές
σε ό,τι έχει πεθάνει.

Κάτια Κατσάνη

Βλέμμα Μηδενός - Αρχής και Τέλους

Χαμένα πάνε εντελώς τα δάκρυα των ματιών σου
Όταν μιλάει το βλέμμα η λαλιά να σωπαίνει
έχει μεγάλη αξία το κάθε τι λοιπόν
Τώρα πρέπει να σταθούμε στη λεπτομέρεια του
συναισθήματος
Σιγά σιγά να ξαναβρούν το χρώμα τους οι στιγμές
να δίνουν ωραίες πτυχές στη ζωή σου
σε ό,τι έχει πεθάνει
Ας σταθούμε στον δισταγμό ετούτης της μικρής ανάσας
που είναι ακόμα στην αρχή.

Θα πεις

να σε ποια αρχή δεν βρίσκεται ένα τέλος;

Παπαλεξίου Άννα

Χαμένα πάνε εντελώς τα όνειρα των ανθρώπων
Όταν μιλάει ο φόβος η φαντασία να σωπαίνει
έχει μεγάλη πείρα η ζωή
Τώρα πρέπει να σταθούμε στην κορυφή
Σιγά σιγά να ξαναβρεί την ζωντάνια η ψυχή
να δίνει ωραίες αναμνήσεις
σε ό,τι έχει πεθάνει

Εύα Βοσκού

Χαμένοι πάνε εντελώς οι άνθρωποι των δακρύων
Όταν μιλάει η χαρά η λύπη να σωπαίνει
Τώρα πρέπει να σταθούμε στο πλευρό
του πονεμένου αδερφού
Σιγά σιγά να ξαναβρεί το λεξικό της η μνήμη
να δίνει ωραίες συμβουλές αιωνιότητας
σε ό,τι έχει πεθάνει
Ας σταθούμε στο βάθος ετούτης της μικρής φωτογραφίας
που είναι ακόμα στην ρίζα του μέλλοντός της
νέοι ανώφελα λιγάκι αγαπημένοι
ενώπιον ανωνύμως ευθυμούσης παραλίας
σε όλα τα νησιά της χώρας.
Θα πεις
και πού δεν ήταν τότε τα νερά.

Παπαγεωργίου Στέργιος

Κονιάκι ξεθυμασμένο, πέρασε ο χρόνος
Χαμένα πάνε εντελώς τα χρόνια των μεγάλων
Όταν μιλάει ο χρόνος, ο κόσμος να σωπαίνει
Έχει μεγάλο θράσος το στόμα των ανθρώπων
Τώρα πρέπει να σταθούμε στη μνήμη των μεγάλων
Σιγά σιγά να ξαναβρούν το κέφι των ζωών τους
να δείχνουνε δειλά δειλά τα λάθη τους
σε ό,τι έχουν ζήσει
Ολυμπία Καραλή

Χωρίς Τίτλο

Χαμένα πάνε εντελώς τα βλέμματα των ξένων
Όταν μιλάει η προδοσία, ο έρωτας να πεθαίνει
έχει μεγάλη αντοχή η μοναξιά
Τώρα πρέπει να σταθούμε εδώ, ο ένας πλάι στον άλλο
Σιγά σιγά να ξαναβρεί τον δρόμο της η αγάπη
να δίνει μελωδίες ευτυχίας
σε ό,τι έχει πεθάνει
Ας σταθούμε στην ανάμνηση ετούτης της μικρής
φωτογραφίας
που είναι ακόμα ζωντανή, παρά τον θάνατό της
όνειρα ανώφελα λιγάκι ξεχασμένα
όνειρα ανεκπλήρωτα σημαίνουνε το τέλος
φεγγάρι θάλασσα ουρανός
Θα πεις
και που δεν είχαν ταξιδέψει τα όνειρά μας;
Σταματία Μελισσουργού

Ζωή Μηδέν Τέλους

Χαμένα πάνε εντελώς τα συγγνώμη που ειπώθηκαν
Όταν μιλάει ο πόνος το δίκαιο να σωπαίνει
έχει μεγάλη πίκρα ο χωρισμός
Τώρα πρέπει να σταθούμε μακριά
απ' το ανώφελο
Σιγά σιγά να ξαναβρεί το φως της η καρδιά
να δίνει ωραίες αναμνήσεις του παρελθόντος
σε ό,τι έχει πεθάνει
Ας σταθούμε δυνατοί σε ετούτη τη μικρή
δοκιμασία
που είναι ακόμα στην αρχή της διαδρομής της
εμείς ανώφελα λιγάκι αγκαλιασμένοι
ενώπιον ανωνύμως εύθυμων προσώπων.
Αρχή μέση ή τέλος;
Θα πεις
και πού δεν ήταν πόνος;
Θεοφανώ Ρογκότη

Χαμένες πάνε εντελώς οι στιγμές της ευτυχίας
Όταν μιλάνε τα μάτια τα στόματα να σωπαίνουν
έχει μεγάλη δύναμη η αγάπη
Τώρα πρέπει να σταθούμε στη γωνιά του δρόμου
Σιγά σιγά να ξαναβρεί το φως του το παρελθόν
να θυμίζει ωραίες στιγμές χαράς
σε ό,τι έχει ξεχαστεί

Ας σταθούμε στη γωνιά του μυαλού μας
που είναι ακόμα στην αρχή του παρελθόντος του
άνθρωποι ανώφελα λιγάκι απομακρυσμένοι
ενώπιον ανωνύμως απέραντης αμηχανίας
Έρωτας, αγάπη, πάθος

Θα πεις

και πού δεν ήταν τότε αληθινά.

Μαρία Αραμπατζή

Τα λόγια της σιωπής

Χαμένα πάνε εντελώς τα όνειρα των νέων
Όταν μιλάει η σιωπή τα λόγια να σωπαίνουν
έχει μεγάλη υπομονή ο χρόνος
Τώρα πρέπει να σταθούμε εδώ, στου ανώφελου το πλάι.
Σιγά σιγά να ξαναβρούν το δρόμο τους οι λέξεις
ζωή να δώσουν σε ό,τι έχει πεθάνει.

Ας σταθούμε εδώ σε τούτη την ανάμνηση
που είναι ακόμα μια ζωντανή εικόνα για το μυαλό
τώρα θα πεις

«και ποια στιγμή δεν είναι»

Σοφία Δημήτρη

Γλυκόπικρη γεύση στο στόμα

Χαμένες πάνε εντελώς οι υποσχέσεις αγάπης
Όταν μιλάει η καρδιά το μυαλό να σωπαίνει
έχει μεγάλη επίδραση η απόσταση
Τώρα πρέπει να σταθούμε στο ύψος της αγάπης μας
Σιγά σιγά να ξαναβρεί το λέγειν της η μνήμη
να δίνει ωραίες νότες μαγικές
σε ό,τι έχει σβήσει
Ας σταθούμε στον στόχο ετούτου του μικρού ποιήματος
που είναι ακόμα στην αρχή του τέλους
αναμνήσεις ανώφελα λιγάκι νοσταλγικές
ενώπιον ανωνύμως μη αναστρέψιμης φθοράς
ανασφάλεια, αμφιβολία, ζήλεια

Θα πεις
και πότε δεν ήταν ο έρωτας μια πρόκληση
Σοφία Γεροχρήστου

Ξεθύμανε η ανάμνηση

Χαμένα πάνε εντελώς τα χρόνια και οι καιροί
Όταν μιλάει η απουσία ο έρωτας να σωπαίνει
Έχει μεγάλη φωνή η απόσταση
Τώρα πρέπει να σταθούμε αντικριστά
εκεί στην παραλία
Σιγά σιγά να ξαναβρεί έναν λόγο η καρδιά
να δίνει δάκρυα χαράς
σε ό,τι έχει πεθάνει
Ας σταθούμε αντάξιοι ετούτης της μικρής απόφασης
που είναι ακόμα πληγή ανοικτή
νέα, ανώφελη λιγάκι
ενώπιον ανώνυμης ευθυμούσης αναμνήσεως
ήλιος, θάλασσα, χαρά
Θα πεις
και πού δεν ήταν τότε αγάπη.
Κατερίνα Καραμουσαλίδου

Χαμένα πάνε εντελώς τα όνειρα δυο ανθρώπων.
Όταν μιλάει η απόσταση η χαρά σωπαίνει
θέλει μεγάλη υπομονή αυτή η λύπη.
Τώρα πρέπει να σταθούνε δυνατοί στον πόνο
σιγά σιγά να ξαναβρει το φως της η ψυχή τους
να δίνει ζωντανές μουσικές σε ό,τι έχει πεθάνει.

Ας σταθούμε στην αρχή αυτής της ιστορίας
που ήταν ακόμη στην αρχή της εξέλιξής της.
Οι άνθρωποι ανώφελα λιγάκι αγκαλιασμένοι
ενώπιον ανωνύμως ευθυμούσης παραλίας.
Θεσσαλονίκη, Αθήνα;
Θα πεις, και πού δεν ήταν τότε μακριά;
Δέσποινα Μπερδέιλη

**Τα παιδιά γράφουν Χαϊκού για τις τέσσερις εποχές
και ένα για τον έρωτα:**

Όλα ανθίζουν
χρώματα πολλά γύρω
παντού λουλούδια

Το χιόνι πέφτει
όλα κατάσπρα γύρω
νεκρή η φύση

Κύματα ηχούν
θαλασσινή γαλήνη
καυτός ο ήλιος

Σκόρπισαν φύλλα
το κρύο ξανά ήρθε
βροχή μυρίζει
Μιχαέλα Μαυρομάτη

Ωραίος καιρός
λουλούδια ανθίζουν ξανά
μυρίζουν παντού

Θάλασσα πάλι
ζέστη και παραλία
ήρθαν στη στιγμή

Ο καιρός χαλά
τα φύλλα πέφτουν ξερά
να και οι βροχές

Χιόνι απαλό
καλύπτει τα δρομάκια
πέφτει σιωπηλό
Μαρία Αραμπατζή

Το κρύο φεύγει
τα λουλούδια ανθίζουν
τα πουλιά γεννούν

Θάλασσα ζεστή
οι βάρκες ξαναβγαίνουν
δροσιά ποθητή

Φύλλα κίτρινα
ο Φριλίγκος πρήξιμο
πουλιά που φεύγουν.

Το κρύο πολύ
αχρώστιες που πληθαίνουν
χιόνι γκριζωπό

Έρωτα εσύ
μένουν οι ρομαντικοί
για σε τραγουδώ
Μπάμπης Νικολαΐδης

Δέντρα ν' ανθίζουν
μ' άσπρα πουλιά επάνω
με άνθη παντού

Ήλιος αστράφτει
γλυκό κρασί να το πιείς
θάλασσα πλατιά

Κρύο στους δρόμους
το τζάκι αναμμένο
μόνος στη σιωπή

Γέρινα φύλλα
πέφτουν κίτρινα στη γη
απ' τα κλαδάκια

Ρίξε τα βέλη
στις πονεμένες καρδιές
να δουν έρωτα
Νέλλα Μαρία

γλυκές μυρωδιές
δυο λευκά περιστέρια
ελπίδες πολλές

θάλασσα, ήλιος
γεμάτες παραλίες
δροσερές βουτιές

τα φύλλα πέφτουν
επιστρέφει το κρύο
μυρίζει βροχή

πέφτουν νιφάδες
μέσα σε λευκά βουνά
ήχος σιωπηλός

κόκκινα χείλη
έρωτας ξεχειλίζει
αγνός πειρασμός

άγγελος λευκός
με βέλη σημαδεύει
κόκκινες καρδιές
Ολυμπία Καραλή

Όμορφα πουλιά
μικροί σχηματισμοί προς
το παραθύρι

Καυτή ημέρα
να είχα τη δροσιά
της θάλασσάς σου

Πουλόβερ ζεστό
ντύσου καλά στο κρύο
να βγεις το πρωί

Στο δάσος περνώ
φύλλα κίτρινα παντού
γιατί θλίψη;

Καυτή ανάσα
γλυκό φίλι, σε θέλω
δε θα ξεφύγεις
Αντωνία Σπηλιωτίδου

Ποτάμι γλυκό
ανθισμένα λουλούδια.
Τα πάντα λάμπουν

Στην ακρογιαλιά
τρέχοντας στα κύματα
με πανσέληνο

Φύλλα πέφτουνε
σιγανό αεράκι
με μια μυρωδιά

Έξω κάτωσπρα
χαρούμενα τραγούδια
και μια γαλήνη

Έρωτας βαρύς
με μιας τα σπάει όλα
με μια του φλόγα
Άννα Παπαλεξίου

Όλα ανθίζουν
χρώματα πολλά γύρω
παντού λουλούδια

Το χιόνι πέφτει
όλα κάτωσπρα γύρω
νεικρή η φύση

Κύματα ηχούν
θαλασσινή γαλήνη
καυτός ο ήλιος

Σκόρπισαν φύλλα
το κρύο ξανά ήρθε
βροχή μυρίζει
Μιχαέλα Μαυρομάτη

Χιονίζει παντού
όλα είναι κάτωσπρα
ήρθε χειμώνας

Τα φύλλα πέφτουν
από το τζάμι κοιτώ
έξω που βρέχει

Γλυκιά μυρωδιά
τριγύρω παίζουν παιδιά
όμορφη πόλη

Λάμπει ο ήλιος
μια βουτιά στη θάλασσα
και έχω χαθεί

Στα δυο σου μάτια
για πάντα έχω χαθεί
πώς να ξεφύγω;
Σταματία Μελισσουργού

λουλούδι μικρό
το χρώμα του ζωηρό
ο ήλιος ζεστός

σκοτάδι πυκνό
ακούω τα βήματα
Αη-Βασίλης έρχεται

δέντρα ξερά
παράθυρα βροχερά
ήλιος κρυμμένος

θάλασσα λάδι
ιριδίζων ουρανόσ
ο καιρός γλυκός
Ελένη Κωνσταντινίδου

Το χιόνι παντού
τα πάντα καλυμμένα
χαμόγελα ξανά

Τα φύλλα παντού
μόνο οι κορμσί μένουν
αρχίζει η βροχή

Τα λουλούδια ζωντανά
γεμίζουν την καρδιά μας
χαμόγελα πολλά

Ο ήλιος καίει
μπανάκι στη θάλασσα
όλα καλά

Έρωτας βαθύς
σκληρός κι αγιάτρευτος
με πόνο παντού
Γιάννης Πεγιάδης

θάλασσα ξανά
καυτή αμμουδιά
όλα χαλαρά

βρεγμένα τζάμια
φύλλα πέφτουν
η πόλη ψυχρή

χειμώνας βαρύς
η μοναξιά μας κοιτά
έρχεται ξανά

μια μόνο ματιά
όμορφες αναμνήσεις
φεύγουν γρήγορα

πουλιά έρχονται
ξυπνούνε τα λουλούδια
σύννεφα μακριά

Έλα μαζί μου
χρώματα μου δώσανε
η γη ανθίζει

Ο ήλιος γελά
τη θάλασσα αγκαλιά
πάμε για βουτιά;

Νιφάδες πέφτουν

κάτασπρες σαν βαμβάκι
και πάλι κρύο

Σχολείο πάλι
όμως εγώ χαμπάρι
τους μήνες μετρώ
Σοφία Γεροχρήστου

Όλα τα φυτά
Γρήγορα ανθίζουνε
Όμορφα, γλυκά

Έρθε η ώρα και
Πέφτουν τα φύλλα γλυκά
Μελαγχολικά

Ζεστός ο ήλιος
Η θάλασσα δεν φτάνει
Σώματα καυτά

Έξω παγωνιά
Μα τζάκι αναμένο
Ζεσταίνει γλυκά
Θεοφανώ Ρογκότη

Μιμούμενοι την Ξανθούλα του Σολωμού:
Δεν ξέρω τι να κάνω
δεν ξέρω τι να πω
μονάχη περπατάω
και ψάχνω να σε βρω

Ήταν ωραίο βράδυ
βράδυ αληθινό
μέσα στα δυο σου μάτια
θα πέσω να πνιγώ

Μιχαέλα Μαυρομάτη

Σε είδα χθες το βράδυ
στο κρύο στο χιονιά
μες το βαρύ σκοτάδι
μέσα στην παγωνιά.

Μπήκα μες το σχολείο
με κέφι και χαρά
να μάθω να διαβάζω
ποιήματα πολλά.

Θεοφανώ Ρογκότη & Μαρία Νέλλα

Παράθυρο ανοίγει
η μέρα ξεινιά
ο ήλιος όλο λάμπει
λες και μου γελά.

Κοιτάζω τα αστέρια
και κάνω μια ευχή
για μια φορά ακόμη
να σ' είχα δω μαζί.

Σοφία Γεροχρήστου

Ένα μικρό λουλούδι
φυτρώνει στον αγρό
μια μέλισσα πετάει
και φεύγει από 'δω

Και μια πεταλούδα
μου φεύγει απ' το μυαλό
πετάει, γυροφέρνει
και σιγοτραγουδά.

Είναι λευκή ελπίδα
τον ήλιο να κοιτάς
ακόμα δεν τον βλέπεις
που σου χαμογελά.

Ολυμπία Καραλή

Για σένα τρέχω μόνος
για σένα ξενοχτώ
με πιάνει ένας πόνος
όταν εσέ κοιτώ.

Κοιτάζτε την ελπίδα
κοιτάζτε τη ζωή
πάρτε μια μερίδα
και για την διπλανή.

Αντωνία Σπηλιωτίδου

Μ' αρέσει που σε είδα
μ' αρέσει που 'σαι 'δω
μου λάσκαρε η βίδα
και σου 'πα σ' αγαπά.

Άννα Παπαλεξίου

Την πήρα τη Δεσπούλα
την πήρα χθες αργά
μου το 'κλεισε στα μούτρα
κοιμότανε βαριά.

Τα μάτια σου για 'μένα
όμορφη φυλακή
μέσα τους να με κλείσεις
να μείνω πάντα εκεί.

Σταματία Μελισσουργού

Την πήρα την Ματούλα
την πήρα χθες αργά
να πάμε μια βολτούλα
εκεί στη γειτονιά.

Και εκεί που περπατούσαμε
είδαμε δυο παιδιά
και τσίριξα αμέσως
βοήθεια φωτιά!

Αθήνα θέλω να 'ρθω
μια μέρα να σε βρω
το σπίτι σου θα κάψω
κι εσένα ζωντανό!
Δέσποινα Μπερδέλλη

Το μεσημέρι φτάνει
καλός και ο κερτές
μα το φαΐ είναι πλάνη
ανύπαρκτος μεζές
Εύα Βοσκού

Επήγα να ψαρέψω
το βράδυ χθες αργά
Κι έπιασα τσιπούρα
που 'ναι όλα τα λεφτά

Επήγα χθες μια βόλτα
στο πάρκο το μικρό
και είδα ένα σκυλάκι
που έπινε νερό

Μα δεν μπορώ να βλέπω
να μην χαμογελάς
γιατί στον κόσμο όλο
εσύ μόνο μετράς
Θεοφανώ Ρογκότη

Μαθητικές δοκιμές σε *Δίμερικ*

Ήρθε η θεία από την Πάρο
κοντοστάθηκε στο φάρο
και κρατούσε βαρύ μπόγο
που τον κέρδισε στον τζόγο.
Αχ η θεία από την Πάρο!
Θεοφανώ Ρογκότη & Μαρία Νέλλα

Ήταν δυο τρελοί Ρωμαίοι
Που φαινόντουσαν γενναίοι
πήδηξαν και στο γκρεμό
για να βρουνε παγωτό
ήταν δυό μικροί Ρωμαίοι.
Μιχαέλα Μαυρομάτη

Η Χριστίνα η αδερφή μου
που θυμίζει τη μορφή μου
παίζει πιάνο, τραγουδά
και χορεύει λυγερά.
Αχ Χριστίνα, αδερφή μου.
Ολυμπία Καραλή

Μεσ τη σχολική τη τάξη
μια σαΐτα θα πετάξει
φασαρία επικρατεί
και ο George χειροκροτεί.
Αχ η σχολική η τάξη!

Είδα κάποτε μια χήρα
ντυμένη σα μια κακομοίρα
έκλαιγε και οδυρόταν
συνεχώς παραπονιόταν
κρίμα την καημένη χήρα.

Μόνη μου καθόμουνα
και συνεχώς σιεφτόμουνα
πότε θα ρθει το καλοκαίρι
με το δροσερό τ' αγέρι
άντε ελα καλοκαίρι!

Η φίλη μου η Καίτη
με τη μακριά την χαιτή
τρέχει να κρυφτεί
μα ο λύκος θα τη βρει
τρέχα Καίτη, τρέχα!
Ελένη Κωνσταντινίδου

Ένα παιδάκι στο Αρρολο
έπαιζε με μπάλα πόλο
χτύπησε μια κυρία στο γαζόν
“σόρου μαντάμ, σας λέω μπαρτόν
ένα παιδάκι είμαι όλο κι όλο”.

Αντωνία Σπηλιωτίδου

Μια κυρία από την Κρήτη
που ήταν απ’ τον Ψηλορείτη
μαντινάδες της έλεγαν πολλές
μάτια είχε για χαρές
Αχ, αυτή η κυρά από την Κρήτη.

Ο Θανάσης μες τα νεύρα
τριγυρνάει παν’ στη ζέβρα
τον πειράζει που μιλάμε
και στο μάθημα γελάμε
αχ Θανάση, κοψ’ τα νεύρα.

Άννα Παπαλεξίου

Ο σκύλος μου ο γλυκός
έγινε πολύ χοντρός
έσκαγε από το φαΐ
μα πάλι έτρωγε πολύ
ο σκύλος μου ο τρελός

Ήταν κάποτε η Μάτω
που την λέγανε Σταμάτω
ήτανε πολύ κοντή
και ολίγον τι χαζή
βρε την Μάτω την Σταμάτω
Εύα Βοσκού

και παρόμοια με τα λίμερικ βρετανικά *Clerihew*:

Αυτός ο χειμώνας ο βαρύς
δεν σ' αφήνει να χαρείς.
Μάταια προσπαθείς να βρεις μια ζεστή γωνιά
άραγε θα με περιμένει εκεί έξω η δική σου αγκαλιά;
Μαρία Νέλλα

Το γκρι το χρώμα δεν το μπορώ
είναι απ' όλα το πιο θλιβερό.
Βάλε χρώματα και τρέλα
πάμε τώρα, χαμογέλα.
Σοφία Γεροχρήστου

Τα κουνούπια τα μισώ
πρέπει να τα αγνοώ
μεσ' στη ζέστη, ήλιο, καλοκαίρι
πάντα σε ετοιμότητα ειν' το δεξί μου χέρι.
Κατερίνα Καραμουσαλίδου

Τις Δευτέρες τις μισώ
θεέ μου δεν τις αγαπώ
το σχολείο ξεινάει πάει και το μανικιούρ
εφτά ώρες την ημέρα κάθομαι σαν αμπαζούρ.
Ολυμπία Καραλή

Πωπωω αμάν το ξυπνητήρι
κάθε μέρα ντίρι ντίρι
Κάποια μέρα θα το σπάσω
και το μάθημα ας χάσω
Γιάννης Περγιάδης

Άρχισε πάλι το ξυπνητήρι
και του φώναξα "άι σιχτίρι".
Χτυπούσε ώρες δυνατά
παίρνοντάς μας τα μυαλά.
Μαρία Αραμπατζή

Πόσο βαρετή η ιστορία
κάθε τρίτη υπνηλία
γεγονότα, χρονολογίες τα ξεχνάω στο λεπτό
να τα μάθω όλα αυτά εγώ αδυνατώ.

Εύα Βοσκού

Η πιο μισητή μας μέρα
είναι πλέον η Δευτέρα
Η αρχή της εβδομάδας που σημαίνει το σχολείο
μας θυμίζει πως γυρνάμε πάλι πίσω στο θρανίο

Έτσι όπως περπατούσα
μια μέλισσα κοιτούσα.
Με κοίταξε και αυτή μες τα μάτια η πονηρή
και τις λέω θα σε σκοτώσω αφού το πας φριό - φριό!

Άννα Παπαλεξίου

Αυτό που πάντα εγώ μισούσα
ήταν κι αυτό που αγαπούσα
ένα τραγούδι που πάντα θα θυμάμαι
κάθε βράδυ γλυκά όταν κοιμάμαι.

Θεοφανώ Ρογκότη

Οι μαθητές γράφουν χιουμοριστικά επιγράμματα:

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Σε τούτη τη γη που πατώ
βρίσκεται θαμμένη η αγαπημένη μου γάτα.
Να, σαν τώρα την αντικρίζω εμπρός μου
να νιαουρίζει κουνώντας τη φουντωτή ουρά της
που τραβούσε με μανία ο ξάδερφός μου.
Ακόμη ενθυμούμαι τη βροντερή φωνή του να λέει:
«Φύγε από ‘δω βρωμόγατα».
«Από τα μάτια μου χάσου».
Εκείνη από αντίδραση πάντα,
ξάπλωνε δίπλα στα πόδια του
και κατέστρεφε τα αγαπημένα του λουλούδια.
Αχ γλυκιά μου γατούλα!

Μπορεί να μας διέλυσες το σπίτι
αλλά να ξέρεις πως θα μείνεις πάντα στην καρδιά μου!
Ο Θεός να σ' αναπαύσει!

Μαρία Νέλλα

Ενθάδε κείται το πρώτο μου πολυδιαβασμένο βιβλίο.
Χρόνια ολόκληρα περάσαμε μαζί.
Ήσουν η καλύτερη συντροφιά, ο καλύτερος φίλος.
Όμως ο χρόνος στάθηκε έσχατος εχθρός σου.
Και τώρα με κοιτάξεις "με φθαρμένα μάτια".
Ω πολυαγαπημένο μου βιβλίο, σ' ευχαριστώ για όλα.

Σοφία Γεροχρήστου

Ένθαδε κείται το αγαπημένο καλό μολυβάκι μου.
Σε τούτο τον τόπο το 'χάσαμε το καημένο.
Έπεσε και έσπασε στα δυο.
Ωχ, τι κακό μας βρήκε!
Όσα περάσαμε μαζί πάντα θα τα θυμάμαι.
Αχ κακόμοιρο μολυβάκι μου, τι σου 'μέλλε να πάθεις.

Μαρία Άραμπατζή

Ενθάδε κείται τούτο το χρωματιστό μπαλόνι
ήταν όμορφο σαν τόξο ουράνιο
κάποτε πετούσε καμαρωτά
κι όλα τα παιδιά το ζήλευαν.
Ώσπου μια μέρα, μια θλιβερή μέρα
κάτι τρομερό συνέβη
ένα μπαμ τα έσβησε όλα.
Ένα μικρό παιδί πήρε μια τόση δα καρφίτσα
και το έσπασε.

Θρηνείστε το φανταχτερό χρώμα του
την άξεπέραστη ομορφιά του.
Ω μπαλόνι μου, τι σου έμέλλε να πάθεις!
Θα σε θυμάμαι για πάντα.

Ολυμπία Καραλή

Εδώ βρίσκεται αυτό το ενοχλητικό και ακούραστο
κουνούπι
που με ενοχλούσε ασταμάτητα τα βράδια
προσπαθώντας να μου πει το αίμα
Ώσπου αποφάσισε να ξαποστάσει πάνω στο μαξιλάρι
χωρίς να δει το χέρι μου.
Εκεί το αποτελείωσα.

Γιάννης Πεγιάδης

Εδώ βρίσκεται θαμμένο το τoστ που έφτιαξα προχθές.
Ξόδεψα τόσο χρόνο να το ετοιμάσω.
Τελείωσα τη γαλοπούλα και τη γιούντα
και ξαφνικά όταν πήγα να το φάω δεν υπήρχε.
Ο μοχθηρός και ύπουλος αδερφός μου
το καταβρόχθισε δίχως μια λέξη, μια προειδοποίηση.
Μόλις κατάλαβα, γλυκό μου τoστ, ότι σε έχασα για πάντα,
ξέσπασα σε λυγμούς και με δάκρυα στα μάτια προσπάθησα
να σε αντικαταστήσω.
Μα κανένα άλλο τoστ δεν αναπληρώνει
το κενό που άφησες...

Σταματία Μελισσουργού

Ενθάδε κείται το καημένο το Περάκι μου
τρεις μήνες το ζητώ και απάντηση καμιά
σε ψάχνω παντού, σε θέλω πίσω
πολυαγαπημένο κινήτάκι μου
εύχομαι κάποια μέρα να ανταμώσουμε όπως παλιά
ήμασταν μαζί δεν μ' εγκατέλειψες ποτέ σου
άραγε τώρα γιατί με άφησες;
Έχε γεια, γλυκέ μου Πέρη.

Κατερίνα Καραμουσαλίδου

Εδώ βρίσκεται θαμμένος ο αγαπητός μας χιονάνθρωπος
αχ! κάποτε ήταν όμορφος, άσπρος και παχουλός
μα τώρα εδώ ο χειρότερος του εχθρός, ο ήλιος
το έκανε λιώμα
και έτσι άδοξα κείτεται στο μαύρο πλέον χόμα!
God bless you!

Εύα Βοσκού

Εδώ θαμμένος βρίσκεται ο αγαπημένος μου αρκούδος
Που για χρόνια έπαιζα μαζί του κάθε μέρα
Ώσπου οι άλλοι αποφάσισαν ότι μεγάλωσα
Και σωστό δεν ήταν να παίζω πια μαζί του
Από τότε κάθε βράδυ τον θρηνώ!
Αιώνια σου η μνήμη αγαπημένε μου αρκούδε!

Θεοφανώ Ρογκότη

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Ενθάδε κείνται συναντήσεις και γνωριμίες
που έγιναν και δεν έγιναν.

Δίχως τέλος, αρχή και μάλλον ούτε μέση.

Οι καημένες. Είναι πολύ τυχερές!

Να είναι ή να μην είναι;

Μεγάλο μπέρδεμα...

Χα! Μα τι απλό που είναι!

Άννα Παπαλεξίου

Μαθητικές απόπειρες στο παραδοσιακό σονέτο:

ΜΟΥΣΙΚΗ ΜΟΥ

Νότες στον αέρα περιπλανιούνται
και μου θυμίζουν τη φωνή σου.
Μελωδίες γεμίζουν τη ζωή σου
που μουσικές ιστορίες αφηγούνται.

Για σένα αγαπιούνται οι κιθάρες
και αθώους ήχους βγάζουν
μυστικά κρυμμένα θάβουν
στων ματιών σου τις καμάρες.

Είσαι το είναι μου, η μουσική μου
με νότες του ουρανού
μαγεύεις την ψυχή μου.

Όταν λείπεις νιώθω κύμα τ' ωκεανού.
Ήλιε της μουσικής
δίνεις πνοή εκεί που κατοικείς.

Ολυμπία Καραλή

Αύριο

Αυτά τα μάτια κάθε μέρα λαχταρώ.
Αυτό το αύριο κάθε μέρα περιμένω
είναι η μορφή σου αυτή που θα προσμένω
μες τη βαθιά της αγιαλιά να τρέξω, να χαθώ.

Μα οι όρκοι μας χωρίς καμία σημασία
και το βλέμμα σου ένα ατέλειωτο ταξίδι
τα όνειρα που κάναμε γλυκά σου κρύβει.
Άραγε οι λέξεις σου είχαν κάποια σημασία;

Τόσες εικόνες σκόρπιες στον αέρα
κάνουν τα χάρδια σου γλυκά να αιμορραγούν
και η ανάμνησή σου με στοιχειώνει κάθε μέρα.

Οι σκέψεις που με πνίγουνε θα' ρθουν
καθώς νιώθω σα να πέφτω σε χαράδρα
πίσω απ' του προσώπου μου τα ραγισμένα κάρδα.

Θεοφανώ Ρογκότη

Ένας γέροντας σοφός

Κάθε βράδυ στο απέναντι περβάζι
κάθεται σιωπηλά ένας γέρος
πάντοτε στο ίδιο μέρος
αψηφώντας του Δεκέμβρη το αγιάζι.

Στα μάτια του όλη η σοφία κρυμμένη
στο σώμα του σημάδια του καιρού
ατενίζοντας τα ύψη τ' ουρανού
υφαίνει λέξη με πείρα ποτισμένη.

Πάνε μέρες που έχω να τον δω
μα η σιιά του όρθια σα να στέκει.
Ήθελα πολλά ακόμη να του πω

μα τώρα τον κοιτώ να φεύγει.
Μπροστά μου η ιστορία του ανοίγει σαν βιβλίο
και δεν πρόλαβα να του εκφράσω ένα στερνό αντίο.

Νέλλα Μαρία

Παρελθόν μου

Κλειστές αναμνήσεις σ' ένα βιβλίο
ίσως νύχτα με σκοτάδι
ήταν που έχασα το γλυκό σου χάδι
ακόμη αναρωτιέμαι πού να 'ναι το δικό σου αντίο.

Στη ζωή μου δεν έμαθα ποτέ να περιμένω.
Πάντα αναρωτιόμουν τι θα γίνει στο μετά
έφαχνα να βρω μια λύση στις καρδιάς μου τ' ανοιχτά.
Πάντα μπροστά μόνο προχωρούσα, σταμάτησα ν' αναμένω.

Έτσι δεν περίμενα κι εσένα
έπαψα ν' αναζητώ το μοναχικό σου βλέμμα
μένεις μόνο στην ψυχής μου τα βαθιά απωθημένα.

Μεταξύ μας, ήσουν το πιο πιστό μου ψέμα
μα κλείστηκα μες στον βυθό σου
πρέπει όμως να βγω, μη ζεις χωρίς τον άνθρωπό σου.
Αντωνία Σπηλιωτίδου

Έρωτας Ονειρών

Έρωτας πως δεν υπήρχε νόμιζα
μα δε σε είχα γνωρίσει
την γλυκιά σου όψη δεν είχα συναντήσει
γι' αυτό όλα αλλιώς τα όριζα.

Είσαι αυτό που ονειρευόμουν
της καρδιάς το φυλαχτό μου
μακάρι να 'σουν το χαμόγελό μου
τα βράδια που κρυφά αναρωτιόμουν.

Εμφανίστηκες τώρα που όλα μου αρέσουν
ό,τι και να μου πεις θα σε πιστέψω
μαζί σου, στο λέω, όλα θα δέσουν.

Μη με αφήνεις μόνο να μαντέψω
τι η ψυχή σου λησμονάει
τις νύχτες που μόνη της γλυκοκοιτάει.
Αντωνία Σπηλιωτίδου

Άσχημη πόλη

Ο κόσμος μας αστείος φαίνεται
απ' τα μάτια μου χύνεται σαν φως
και της καρδιάς μου ο προσορισμός
σαν ελπίδα από σκοινί που κρέμεται.

Η πόλη μου σαν γκριζος ουρανός μοιάζει

και η κακία μες στη ζωή μεγαλώνει
να θυμάσαι δε θα 'μαστε μόνοι
μια όμορφη γάτα στο μπαλκόνι μου αράζει.

Ψεύτικα, λαμπερά, χαμογελαστά πρόσωπα
κακία κρύβουν και δε χαιρετούν
κυκλοφορούν στον κόσμο άσκοπα

άσχημο τέλος να σκορπούν.
Έχουμε ήρωες όμως που προστατεύουν από ψηλά
άλλους εκεί και άλλους τους έχουμε στην αγκαλιά.

Κάτια Κατσάνη

Παράσταση ζωής

Έρθαν οι μέρες αποχαιρετισμού
θα περάσει ο καιρός
και θα σταματήσει να 'ναι πικρός
ο πόνος του χωρισμού.

Δεν έμειναν καιρό μαζί
αλλά αγαπήθηκαν πολύ
από την αρχή φάνηκαν καλοί
και η αγάπη τους συνεχίζει να ζει.

Δάκρυ, θλίψη, πόνος
παράξενα αισθήματα
η αγάπη τους έμοιαζε σαν φόνος
του έρωτα μαθήματα.

Έκλεισε η αυλαία
μα η αγάπη συνεχίζει θαρραλέα.

Αθανασία Φιλιππίδου

Η Πόλις εάλω

Η Πόλις εάλω τελικά
από κάποιους που το παίζαν φίλοι

κι όμως χάρη σ' αυτούς διαβήκαμε της καταστροφής την πύλη
και σου είπαν ότι τελείωσε έτσι απλά.

Όμως εμείς θα είμαστε εδώ
θυμωμένοι με τα κόκαλα να τριζούν
τώρα θα φανεί ποιοι πράγματι αξίζουν
κι όσοι πράγματι τιμούν τον αετό.

Θα είμαστε μαζί κατά χιλιάδες
θα υποστούμε τα λόγια τα σκληρά
κι όμως πάλι θα γίνεις πρώτη στις όμορφες κυράδες.

Εγώ θ' αντέξω για σένανε αγάπη μου γλυκιά
σαν φοίνικας θα αναγεννηθείς
επειδή μόνον ψηλά μπορείς.

Μπάμπης Νικολαΐδης

Σονέτο

Στο άγνωστο του βλέμματός σου αναγνωρίζω
μια ξεχασμένη αγάπη μακρινή
η ιστορία μας ήταν αληθινή
μα το σκοτάδι πλέον ξεχωρίζω.

Δε θα ξεχάσω ποτέ τα λόγια σου
λέξεις βαθιά χαραγμένες στην καρδιά
με γέμιζαν ελπίδα και χαρά
άσε με να πιστέψω στα μάτια σου.

Η μοίρα μάς έπαιξε άσχημο παιχνίδι
μα εσύ κι εγώ ξέρουμε δεν ήτανε γραφτό
να τελειώσει έτσι τούτο το ταξίδι.

Να θυμάσαι μπορεί το όνειρο να έμεινε μισό
μα εσύ κι εγώ ξέρουμε καλά τι σημαίνει
η πρώτη αγάπη δεν πεθαίνει.

Σοφία Γεροχρήστου

Πειρασμός

Ένα ποτό να συνοδεύει την σιωπή μου
να μου θυμίζει το ατέλειωτο αντίο
που τα χείλη σου ψιθύρισαν στο κρύο
και τσάκισε στα δύο η ζωή μου.

Φαίνεται πως έχεις ήδη φύγει
και στης καρδιάς μου τ' ανοιχτά
ψάχνω να βρω παρηγοριά
μα όμως η ζωή μου πλέον λήγει.

Σκέφτομαι όλες τις στιγμές
και τα κομμάτια μου ενώνω
μα πώς να κρύψω τούτες τις ρωγμές.

Τις αναμνήσεις μονομιάς απομονώνω
σαν όνειρα που δε γυρίζουν
στέκουν μονάχα, γέρνουν και ασπρίζουν.

Μιχαέλα Μαυρομάτη

Κρυμμένο το παράπονο μες στις φωτογραφίες
και στις σκιές του ουρανού
τα μάτια σου στο διάβα του χαμού
καίνε το νου μου σαν αμαρτίες.

Και ξαφνικά βρέθηκες μόνος
κάποιου αυγούστου την αυγή
του πόνου ακούστηκε κραυγή
σα να τελείωσε ο χρόνος.

Με μια πνοή που με τις ώρες χάνεται
κι ένα χαμόγελο που σαν το φως σου σβήνει
η σκέψη μου από μια λέξη πιάνεται

και η εικόνα σου μίαν ανάμνηση μου αφήνει.
Ονειρου μορφή παίρνεις το βράδυ
μα πάλι λείπει το δικό σου χάδι.

Σοφία Δημήτρη

Το σιωπηλό ψέμα

Κάθε φορά που πίσω κοιτώ
φαίνεται πως έχεις φύγει ήδη
μα τα μάτια σαν αζέχαστο παιχνίδι
θυμίζουν έντονα το κάθε μας λεπτό.

Το άγνωστο βλέμμα πάντα θα μου θυμίζει
ένα έντονο μυστήριο, μιαν εύλογη απορία
οι λέξεις παύουνε να έχουνε αξία
γιατί η μοίρα άλλα για συνέχεια ορίζει.

Να κοιτάς τον απέραντο ουρανό
και να σκέφτεσαι το κάθε σου το ψέμα
θα δεις που εν τέλει ήταν αληθινό.

Όμως τώρα τα πάντα είναι ξένα
η καρδιά μας τώρα σπάει στα δυο
και έρχεται το τελευταίο αντίο.

Μαρία Αραμπατζή

Φεύγουν κι έρχονται τα καλοκαίρια
κάθε ξημέρωμα μας βρίσκουν αγκαλιά
και η φωτιά μας καίει με δυο φιλιά
όμως τα λόγια σου πληγώνουν σα μαχαίρια.

Σαν δυο αστέρια που βρέθηκαν μπροστά μου
τα μάτια σου τον δρόμο μου φωτίζουν
και κάθε Δύγουστο είναι εκεί να μου θυμίζουν
πως ήσουν πάντοτε στη λύπη η χαρά μου.

Μα όταν θα γίνουμε και πάλι δύο ξένοι
και αν μπροστά σου θα περάσουν βιαστικά
μόνο ανάμνηση από σένανε θα μένει

και κάθε σκέψη μου θα σβήνει ξαφνικά.

Είναι το τέλειο που ένιωσα μαζί σου
που δε μ' αφήνει να ξεφύγω απ' την ζωή σου.

Εν χορδαίς

Η μουσική σου πια η μόνη είναι τρέλα μου
τραγουδάς και όλα ζωντανεύουνε ξανά
μες στα σύννεφα χρώματα πιτσιλωτά
κι εσύ σα να λες χαμογέλα μου.

Μια νότα, μια χορδή απ' αυτήν την κιθάρα
ηχεί σε τούτο το δωμάτιο το κρύο
κι ένα σ' αγαπώ σε τούτο το μικρό βιβλίο
εγώ, εσύ, ο έρωτας σα μια γλυκιά κατάρα.

Τα λόγια και οι στίχοι σου θυμίζουνε πολλά
σα βλέμματα που μείνανε να στέκουν
στιγμές μικρής ευτυχίας, τα μάτια σου θολά.

Μείνε λίγο κοντά μου, όλα μπλέκουν
προσδοκώ μια τελευταία σου εμφάνιση
αλλά παρηγοριέμαι μοναχά με την ανάμνηση.
Άννα Παπαλεξίου

Σκέφτομαι συνεχώς τα χάρδια σου
δίπλα σου τρελαίνομαι
και χάνομαι
και η σκέψη μου τριγυρνάει μες στα μάτια σου.

Η συντροφιά σου για μένα θησαυρός
η αγκαλιά σου σπίτι
και τα φιλά σου καρδιοχτύπι
μακριά σου νιώθω μοναχός.

Όταν με κοιτάς
σιέφτομαι τι πάει λάθος
αλλά δε μου απαντάς

σιέφτομαι μήπως χάθηκε το πάθος.
Μα το πάθος δε χάθηκε ποτέ
απλώς υπήρχε... κάποτε...

Γιάννης Περγιάδης

Ήταν υπέροχο αυτό το καλοκαίρι
ακόμη τα δυο σου μάτια εγώ θυμάμαι
και για το χαμόγελο που χάθηκε λυπάμαι
γιατί πλέον δεν κρατάω το δικό σου χέρι.

Οι αναμνήσεις αυτές μένουν στο μυαλό
και η απόστασή σου με σιοτώνει
τίποτε άλλο πια δεν με πληγώνει
μόνο αυτό το όνειρο που έμεινε μισό.

Μα εγώ ακόμη σιέφτομαι εσένα
κάποτε ελπίζω να γυρίσεις
πάλι να βρω εγώ εμένα

και πίσω όλα τ' άλλα να τ' αφήσεις.
Αλλά σ' ευχαριστώ που μ' άφησες λίγο να σ' αγγίζω
και τον εαυτό μου λίγο ακόμη να γνωρίσω.

Εύα Βοσκού

Ελληνοαγγλικά ποιηματίδια... για πλάκα.

ΕΝΑ ΑΣΤΕΙΟ

In the year 2002
I heard ένα αστείο
that by using το ευρώ
θα σωθούμε στο λεπτό.

Αλλά αυτό δεν ήταν true
had ανάπτυξη μαϊμού
then και οι Ολυμπιακοί
took a φούντο στη στιγμή.

Then we signed *μνημόνια τρία*
when I think I feel *αηδία*
now we cry and feel the pain
we're not singing in the rain.

Hope escape *καγκελαρία*
she wants Greece *ομοσπονδία*
but *το χρέος* is very big
and *Μέρκελ* acts just like a pig.
Νικολαΐδης Χαράλαμπος, Γιάννης Περγιάδης

Sakis and Ματούλα

One *κοπέλα* η *Ματούλα*
that behaved *σα γατούλα*
του την έπεσε του *Σάκη*
για να κάνει ένα *παιδάκι*.

Μα ο *Σάκης* μας he couldn't
προσπαθούσε but he wouldn't
και η *Ματούλα* this big fola
την εξέλαβε ως *προσβόλα*.

Σάκης said that he was sorry
but she yelled *end of the story!*
Η *Ματούλα* wasn't happy
Σάκης tried *το μπλε το χάπι*.

Έτσι *κάναν* το *παιδάκι*
and they lived together happy
everyday στην *τσέπη χάπι*
he obeyed like a puppy!
Αθανασία Φιλιππίδου, Κάτια Κατσάνη, Εύα Βοσκού

Ζήσε little *βρε παιδί μου*
I will give you την *ευχή μου*
Everyday *παραλία*
and the night εις την *πλατεία*

για να βρεις και μια κοπέλα
sweet σα μία καραμέλα.
Βάλε drink για να το πεις
μάθε να πρωτοτυπείς.
Γίνε πια και λίγο happy
βάλε life στην αγάπη!
**Αντωνία Σπηλιωτίδου, Ολυμπία Καραλή, Ελένη
Κωνσταντινίδου, Άννα Παπαλεξίου**

One day στο σχολείο
Χάρης said ένα αστείο
and the teacher μας replied
κι όλη τάξη terrified.

I will call εις τους γονείς σου
to εξηγηθούν μαζί σου
και εκείνη τη στιγμή
Μήτσο's phone started καλεί...

Όλη η class was full of madness
και σηκώθηκαν three μάγισσες
και αρχίσαν ένα dance
shake it move it μονομιές.

And τα πήρε στο κρανίο
το γεωμετρικό θηρίο...

**Σοφία Γεροχρήστου, Μιχάελα Μαυρομάτη, Θεοφανώ
Ρογκότη, Μαρία Αραμπατζή, Μαρία Νέλλα**

Άννα walked like πιγκουίνος
and she went to Κωνσταντίνος
να του πει I love παράφορα
Ντίνος left a bit αδιάφορα.
Then she run για το μαχαίρι
and she cut δεξί του χέρι.

